

برېوکی

(ناول)

په یوه تنگه دره کې درې څړ پوځي موټر روان ول، په دوی پسې سپرې دوپې پورته کېدلې، ځای ځای به ودرېدل، بېرته به د ماشین غږ پورته شو، پنډ او په دوږو لږلو ټایرونو به حرکت وکړ، پر لورو ژورو به وختل او د سړک غاړو ته پر سپرو ډبرو به څړ پوتی پرېوت...

ناخاپه د وړو ماشینګنو ډزو ازانګې خورې کړې، موټرې ودرېدلې، دروازي خلاصې شوې، د یوه موټر ترمخ د توغوندي ګولۍ ولګېده، دوپې پورته شوې، په غره کې د الله اکبر چیغو زور ونيو او لاندې وېرېدلو تیرو کوکو دره په سړواخیسته...

عسکرو د غټو تیرو شا ته مورچې ونيولې، له ډبرو سپین سوکي بادېدل او د درې پر سر، ډېر پورته یوه څړ ټپوس وزرونه غوړولي وو.

جګړه په شدت روانه وه، له پورته پر سړک مرمۍ اورېدې ... له لاندې مشینګنو پورته خولې نیولې وې، له میلونو څخه یې اوروڼه بادېدل.

ناخاپه د هلیکوپترو دروند غږ دره ولړزوله، د غره پر ډډه پرله پسې راکټونه ولګېدل، لویې، وړې تیږې بیلې شوې، د تیرو چرو

Ketabton.com

نصیر احمد احمدي

برېوکی

نصیر احمد احمدي

کلی

ل

احمدي

www.s

نری شنهاری واورېدل شو، عسکرو منډه کړه، د موټرو دروازې پسې پوري شوې، ټایرونه تاو شول او په لنډ وخت کې خړه دره له شور ماشوره تشه شوه..

تر ډېره چوپه چوپتیا وه، وروسته یوه کارغه ناره کړه، کاغ...کاغ... کاغ... بیا د وړو تیږو دښوېدو غږ پورته شو، لس دولس تنه یو په بل پسې لیکه روان وو، ټولو اوږدې ږیرې درلودې، پټکي یې تړلي وو او د ماشینګنو خولې یې لاندې د سړک خواته اړولې وې.

دوی په کوزېدو کې احتیاط کاوه، کله کله به یې په لویو تیږو پسې لاسونه نیول، هریوه هڅه کوله چې د خپل بدن توازن وساتي.

وروسته دوه تنه پورته ودرېدل، نورو ځانونه لاندې سړک ته ورسول. دوی وارخطا وو، شاوخوا یې کتل، یو ټیت شو، له خاورو یې توپانجه ورپورته کړه، بل یوه ماشینګنه وموندله، درېیم هم یوې اوسپنیزې خولۍ ته لاس کړ.

دا وخت یوه چیغه کړه!

— وینه، وینه شته؟

ټولو ورته وکتل، څېرې یې نهیلې وې.

سړي لارې توکړې:

— تو، لعنت دي وي په دې سرکوزو، بچ شول.

د یوه بل شونډې و خوځېدې:

— دلته پاتې کیدل خطرناک ده، باید لاړ شو.

برېوکی

نصیر احمد احمدي

برېوکی

یو دم ډزې شوې، ولاړو کسانو منډه کړه، تر تیږو پټ شول، د ماشینګنو خولې یې پورته ونيولې، لوړ ولاړ ملګري یې یوې خوا ته ډزې کولې، وروسته یې چیغه کړه!

— کاپر دی، ویې ولئ!

ناره شوه!

— چیرته؟!

— لمر خاته ته، دهغې تیرې پرښې ترشا.

د ماشینګنو خولې د پرښې خواته تاوې شوې. په اوږده ولاړه تیږه لسګونو مرمۍ ولګېدې. یو دم چوپه چوپتیا شوه. پورته ولاړ سړي ناره کړه!

— تراوسه لاهلته دی!

له لاندې یوه چیغه پورته شوه!

— نو څه ته گوري! ویې وله! مردار یې کړه!

سړي په لوړ غږ وویل:

— له دې ځایه نه ښکاري.

درې تنه له خاورو پورته شول، لمر خاته خوا ته یې منډه کړه، نورو په ولاړه پرې ښه ډزې وکړې. مقابل لوري کوم غبرګون ونه ښود.

یو ځل بیا چوپه چوپتیا شوه، یوه راکټ ته مرمۍ ورواچوله، بل پر اوږه لاس ورکېښود، ورو یې وویل:

— ملګري مه ژوبلو، پرښې ته نږدې دي!

نصیر احمد احمدي

* * *

نجلی سترگې رنې کړې، تنه رڼا وه، لږ و خوځیده، په اوږه کې یې
نری درد تیر شو، بېرته پرېوته، چټ ته یې وکتل، تیرې ډبرې
راوتلې وې، مغزی (ورمېږ) یې کوډ کړ، په یوه نمجنه سمخه کې
پرته وه.

د پښو درې یې واورېد، بانه یې سره وروستل، لنډه شپبه ووته، پر
مخ یې سړي اوبه تویې شوې، سترگې یې رنې کړې، دوه تنه یې سر
ته ولاړ ول، یوه مشینګنه ورته نیولې وه، د بل په لاس کې یو
پلاستيکي خیرن سطل ښکارېده.

یوه چیغه کړه!

— پورته شه!

نجلی په راوتلو ډډو سترگو ورته کتل.

بل وویل:

— زموږ په ژبه نه پوهیږي.

د ټوپکوال شونډې و خوځېدې:

— په زور یې ولاړه که!

سطل په لاس سړي وویل:

— نشم کولای، نجلی ده!

ټوپکوال د ټوپک په میل ووهله!

نجلی کېناسته.

داوخت د ولاړې ډبرې له یوه کونجه دوه لاسونه را ووتل، وروسته
یوه اوسپنیزه خولۍ لمر ته وبریښېده، بیا اوږې، ټټراو ځنگنونه
ښکاره شول، د پرنې تر څنگ یو عسکر ودرېد.

هغه په بیرې خپل لاسونه پورته ونيول، یو دم چیغه شوه، نږدې
کسانو منډه کړه، یوه د کلاشینکوپ پر کنډاغ وار پرې وکړ، د
عسکر له خولې وینو داره وکړه، پرمخې ولوېد، بل یې پر ملا
گونډې کیښودې، لاسونه یې شاته ورواړول، دا وخت نورو کسانو
هم منډه ورواخیسته، دیوه په لاس کې چاړه وه، نورو د مشینګنو پر
ماشو ګوتې ایښې وې، کله چې ډله ورو رسېده، پر پراته عسکر ور
پرېوتل، د سوکانو او لغتو وار نه کیده، یو دروند سوک د عسکر
ژامي ته سیخ شو، خولۍ یې له سره ورغړېده او پر خړو خاورو تورې

څنې پریوتې.

یوه چیغه کړه!

— نجلی ده.

سږي اشاره ورته وکړه چې له سمڅي ووځي.
نجلی ولاړه شوه، د ملا درد ځای پر ځای کینوله، بیا یې پر پښو
زور راووست، دوه درې گامه یې واخیستل، سر یې وگرځید، په
تیره پوري یې لاس ونيو.
سطل په لاس سږي وویل:
— نه شي تلای.
ټوپکوال په ملنډو ور غبرگه کړه!
— اوس به یې لارې ته راوړم.
یو دم یې د مشینګنې گیت کش کړ، چیغه یې کړه!
— څې که دې غلبېل کم!
نجلی ولړزېده، په ښکته گامونو له سمڅي ووته.
سترګي یې د لمر رڼا ته وېرېدې، شاوخوا یې وکتل، سپیره غر
و، پنځه شپږ وسله وال یو ځای پر یوه هواره تیره ناست وو، کله
چې یې نجلی ته وکتل، سرونه یې وڅړېدل، د نجلی ځان ته پام شو،
د گروېوان پاسنۍ درې تنۍ یې شلېدلې وې او تور لاندې وینسته یې
پر تهر پراته وو، ورو یې د گروېوان دواړه خواوې سره ور وستې، پر
اوبه یې څه ولگېدل، یوه سپینه ټوټه یې پر سترگو پرېوتله، اوږې ته
یې لاس کړ، یو نری څادر و، شاته یې وکتل، تر څنگ یې یو په عمر
پوخ سږی ولاړ و، له سپینې لونګۍ یې په نکریزو رنگ کړې سږې
څنې راوتلې وې، په کین لاس کې یې مشینګنه ښکارېدله.

برېوکی

نصیر احمد احمدي

نجلی په څادر کې ځان وپېچله، ولاړ سږي خپلو ملګرو ته اشاره و
کړه، په ډنارینه غږ یې وویل:
— څه وایاست؟ د کوم وطن درته ښکاري!
دوه تنه له تیرې را ولاړ شول، ولاړ سږي ته نږدې ودرېدل، یوه یې
ووېل:
— ما ولیده، پر مټ یې د امریکایانو ټاپه ده.
بل په خبره کې ورولوید:
— نه یې منم، امریکایان د بیزو گانو غونډې سره دي، خو دا له رنگه
موروالو ته ورته ده.
د تیرې پر سر یوه ناست ځوان ناره کړه!
— په کاپرانو کې هر ذات پیدا کیږي، یوه گولی یې وولئ او سپیو ته
یې واچوئ!
یوه بل وویل:
— رښتیا وايي، تر څو به یې راسره گرځوو.
د سرو څنډو لرونکي سږي وویل:
— موږ باید خپل مشران خبر کړو، پرېکړه د هغوی په لاس ده، که یې
وژله، که یې له نورو بندیانو وروڼوسره تبادله کوله، ما اورېدلي
چې کوپارو ته خپل کسان ډیر ارزښت لري.
د یوه شونډې وڅوځیدې:
— هر رنگه چې وي، خو له دې ځایه یې ورکه کړئ، په مرکز کې د دې
ښځي موجودیت ښه نه دی..

برېوکی

نصیر احمد احمدي

* * *

سپي وغيل...

يوه ځوان بږستن له سره لري کړه، غوږ يې ونيو، ورو يې وويل:

— چغه!

بېرته يې سر پټ کړ، د سپي غيږېدا ډيره شوه، ځوان کېناست، سپي

غيل...

يوې بنځې په خوبولي غږ وويل:

— څوک نارې وهي؟

ماشوم وژړل...

ځوان سر ته ايښی شل ډزي ته لاس ور وغځاوه، ولاړ شو، له خيمې

ووت، د باندي سوړ باد چلېده...

شاوخوا يې وکتل، سپي مخامخ منډه واخيسته، ځوان د ټوپک

گيټ کش کړ، يوه چيغه کړه!

— خپل يو.

ځوان ور مخته شو، د سپوږمۍ په رڼا کې درې تنه ولاړ وو، سپي

غيل...

ځوان په زوټه (لوږ غږ) وويل:

— څه غواړئ؟!

ډډ نارينه غږ يې واوريد:

— يو امانت راسره دی.

د ننگ سړی په خبره کې ورولوېد:

— ابادی ته يې نه شو وروستی، خطر لري.

يوه شېبه غلی شو، وروسته يې سر پورته کړ، ورو يې وويل:

— يوه چاره به يې وکم!

— د څا؟

— د پلار دې.

ځوان ورو وويل:

— راي! راي!

دريو تنو په ده پسې حرکت وکړ، سپی ترې راگرځېده، غپل يې...

ځوان خيمې ته ننوت، ورو يې وويل:

— خراغ بل کړئ!

اورلگيت ولگېد، په کېرېدۍ کې تته رڼا شوه، درې وار خطا ښځې په

خپلو ځايونو کې ناستې وې، دوه ځوانې وې، بله هم بوډۍ، ماشوم

هماغسې ژړل...

د ځوان شونډې و خوځېدې:

— ميلمانه لرو.

ښځو په خپلو بېرو ويښتو ځونۍ (ټکري) ورکش کړي.

ځوان په زوټه (زوره) وويل!

— راي! راي!

کېرېدۍ ته درې تنه ورننوتل.

بوډۍ په ويره وويل:

— عسکر!

ځوان په بېره ميلمنو ته وکتل، دوو يې ټوپکونه تړلي وو، تر دريم

يې يو سپين څادر تاو و، پښې يې په لويو خړو عسکري بوتونو کې

پټې وې، لاسونه يې شاته تړلي ښکارېدل.

يوه وسلوال وويل:

— په جگړه کې مو ونيوله.

په کېرېدۍ کې ناستو ښځو په حيراني ورته کتل...

بوډۍ وويل:

ښځه ده؟

هو!

— دلته مو ولې راوسته؟!

— زوی دې راوليږله.

ځوان ميلمنو ته د کېناستو اشاره وکړه.

يوه يې وويل:

— نه شو ماتل کېدای، امر دی! بايد په شپه کې ځانونه مرکز ته

ورسو.

ځوان له وسلوالو سره د باندې ووت.

سپي غپل...

ځوان وويل:

— دا بلا به ترڅه وخته دلته يې؟

د يوه شونډې و خوځېدې:

— نپوهېږو! خو احتياط کوئ! څوک بايد کوم بوی يونه سي!

سړو حرکت وکړ...

سپي منډه پسې واخيسته...

ځوان بېرته کېږدی. ته ورننوت، ښځې تر نابېلې میلمنې راگرځېدلې وې، هغې ته یې په حیرانۍ کتل، میلمنه وارخطا وه، د خراغ ژېړې رڼا ته یې غټې سترگې ځلېدلې، پر لاندنۍ ډکه شونډه یې وچه وینه پرته وه.

بوډۍ یو سوړ اسویلی ویست، ځوان ته یې وکتل، ویې ویل:

— شېرگله! دا خو خبرې نه کوي!

ځوان موسک شو، شونډې یې وخوځېدې:

— زموږ په ژبه نه پوهیږي، پرنگۍ ده.

ښځو په یوه خوله وویل!

— څه؟!!

ځوان وخنډل، ټوپک یې د کېږدۍ ټاټ ته ودراره، د باندې ووت،

لنډه شېبه وروسته بېرته راغی، یوې نجلۍ په حیرانۍ وویل:

— لالا! د خړې پړۍ دې ولې راوړ؟!!

ځوان د پړۍ یو سر د نابېلې میلمنې تر تړلو لاسونو تاو کړ، کلکې غوټې یې ورواچولې، بل سر یې په کېږدۍ کې د ولاړ موټرسایکل په ټایر پورې وتاړه.

ښځو په حیرانۍ ورته کتل.

ځوان په خپله بستره کې ننوت، ټوپک یې له ځان سره پټ کړ، ورو

یې وویل:

— شپه پخه ده، سبا به سره غږیږو.

ماشوم ژړل....

* * *

د نجلۍ پر مخ یوه توده ساولگېده، بیا یې په ښي غومبري تود لوندوالی احساس کړ، په بیرې یې سترگې رڼې کړې، تور وروبوز یې ولید، یوه زوروره چیغه یې تر خولې راووته، سپي کورنچ وهل، نجلۍ ټکان وخوړ، پړۍ کش شو، موټرسایکل ږنگ شو، ځوان په منډه کېږدی. ته ورننوت، یو اوږد ډانگ په گوتو ورغی، سپي په کورنچیدا د باندې ووت.

بوډۍ غږ کړ!

— څه خبره ده؟

ځوان وویل:

— سپي وډاره کړه!

بوډۍ کېږدۍ ته ورننوته، په لاس کې یې له شیدو ډک جام ښکارېده، په ملنډو یې وویل:

— سپي دا وډاره کړه، که دې سپي وډار که! ته ورته وگوره! سمه

دمه بیزو ده، د سپي بلا دې سل واړه ورباندې وگرځي.

نجلۍ په راوتلو رډو سترگو ورته کتل...

شېرگل وویل:

— وړانگه چیرته ده، وربندار هم نه شته؟

بوډی سوړاسویلی ویست:

— اوبه نه وې، یوه گړۍ مخکې دواړه چینې ته ولاړې.

له دې سره له کېږدۍ ووت.

شېرگل نجلۍ ته وکتل، هغې ژړل... دی هم د باندې ووت.

نجلۍ شاوخوا سترگې واړولې، کېږدۍ لویه وه، یوه څنګ ته څو خیرنې برستنې پرتې وې، بل لورته ناولي لوبنې ایښي وو او مخامخ د یوه ماشوم نرۍ پښې ترلانده اوږنې راوتلې وې.

وروسته ټوخي واخیسته، سپین لوګی یې تر سترگو تیر شو، د کېږدۍ له یوې چولې یې د باندې وکتل، لمر نوی راختلی و، بوډی اور ته ورپوه کول... تر څنګ یې یوه توره کټوه ایښې وه، لږ لږې څو خرو په وړو تېږو کې خولې وهلې، پښو ته یې لنډ پړي ورلوېدلي وو، لوی ګامونه یې نه شواي اخیستلای.

بیا یې دوو کوچیو ته پام شو، ګړندی تګ یې کاوه، ګڼی ګردۍ لمنې یې خوځېدلې، شېبه وروسته یې کېږدۍ ته نږدې، له یوې شاتورې خړې له اوبو ډک ژي کښته کړ.

وروسته یوه سیرلي منډه واخیسته، تر نغري یې ټوپ کړل، بوډی تېره پسې وويشته.

څو ګامه هاخوا، شېرگل د یوې اوبنې وړانه ته جaro نیولې وه، وچ خوشایي یې ترې لیرې کول، دی هډور ځوان و، لمر سوځولې خیره یې درلوده او په زړه پورې یې تار تار مړه وینسته نښتي وو.

ناڅاپه ټاټ پورته شو، کېږدۍ ته ژیره رڼا ور ولوېده، اوس نو شمال لور ته پرتې ټیټې غونډۍ ښکارېدلې، په لمنو کې یې ګڼې سپاندې ولاړې وې، یواځیني زاړه توت ته نږدې یوه رمه پنډه وه.

وړانګه کېږدۍ ته ور ننوته، نابللې میلمنې ته یې وکتل، ورمخته شوه، د موټرسایکل له ټایره یې پړی خلاص کړ. نارینه غږ یې واورېد:

— په دې پرنګیانو دومره زړه سوی مه کوه!

کوچۍ ور وکتل، په خواړه خوله یې وویل:

— وبال لري.

شېرگل وخنډل:

— موږ هم اوبونه یو راوړي.

بېرته یې پړی په ټایر پورې وتاړه.

وړانګې څه ونه ویل.

نابللی میلمنې په حیرانۍ ورته کتل...

بوډی کېږدۍ ته ورننوته، یوه توره چایجوشه یې پر زاړه لیمڅي کینښوده، د چایجوشې له څوښکې تاو پورته کېده...

شېرگل وپوښتل:

— انا! ډوډۍ پخه ده؟

بوډی وویل:

— سړه ډوډۍ ډېره وه.

شېرگل پر سپيره ليمخي پلتي. ووهله، خور يې دسترخوان هوار کړ، له شلېدلو پاستو سره لوی او واړه هډوکي پراته وو. — بوډی د ځوان تر څنگ کېناسته، لمسی او نږور يې هم پلتي. ووهلې.

نابللي ميلمني په حیراني ورته کتل...

د بوډی سپين وينسته له ټکري راوتلې وو، نږور يې هم خيرنه او ډنگره وه، خو نجلۍ په غوښه پټه ښکارېدله، په غنم رنگه زنه يې درې شنه خالونه وهل شوي وو، تورې ډبلې وروځې يې لرلې او تر خړې پاسنۍ شونډې يې واړه، نري تور وينسته راتاوو. وروسته يې په څلورو خيرنو گيلاسونو کې بوره واچوله، چايجوشه يې ورپورته کړه، گيلاسونه د شيدو له خړو چايو ډک شول.

شېرگل په ډکه خوله وويل:

— ميلمني ته موننگ (ست) ونه کړ.

د بوډی شونډې وڅوځېدې:

— خاورې دې وخوري.

شېرگل د پاسني يوه ټوټه ور ورغورزوله، ډوډی د ميلمني پښو ته نږدې ولوېده.

وړانگې وويل:

— وبال لري، رزق ده.

ميلمني په حیراني ورته کتل...

شېبه وروسته کېږدی ته نږدې يو موټرسايکل ودرېد

سپي وغپل...

شېرگل ولاړ شو، څو گامه ليري دوه تنه ولاړ وو، سپی ترې راگرځيده، شېرگل په سپي پسې تېره وويشته، سپي منډه کړه، دی ورمخته شو.

ښځو ورته کتل...

شېرگل يوه شېبه له سړو سره ودرېد، بېرته کېږدی ته راغی، په کونج کې ايښی زوړ گيلن يې ورپورته کړ.

بوډی وپوښتل:

— څوک دي؟

د شېرگل شونډې وڅوځېدې:

— راځم.

د باندي ووت، څوگامه يې واخيستل، گيلن يې د موټرسايکل پر ټانکۍ ورپورته کړ، يوه شېبه له سړو سره ودرېد، وروسته موټرسايکل حرکت وکړ، شېرگل کېږدی ته راغی، گيلاس يې ورپورته کړ، ويې ويل:

— بې خوبه وو.

بوډی وپوښتل:

— نوڅه يې کول؟

— نيمه شپه سړک ته تللی ول، ويل يې چې ځمکه کلکه وه، د ماين ښخولو ډبروخت ونيو.

خور يې په خبره کې ورولوېده:

— غونډل، د ماشوم بستري ته غونډل ورننوت.

بوډۍ منډه واخيسته، ماشوم يې پورته کړ، پر سينه يې لوی غونډل روان و.

غونډل يې په لاس وواهه، ماشوم چيغه کړه، غونډل پر ليمخي ولوېد. بوډۍ اوکلۍ پرې کېښوده.

لاس تړلې نجلۍ سترگې سره وروستې، سره ساه يې واخيسته، ورپسې يې يو سوړ اسويلی وېست.

بوډۍ په بېړه د ماشوم کميس لري کړ، د هغه لوڅ ځان ته يې وکتل، په زوټه يې وويل:

— يا پېره دستگيره! رارسېره!

داوخت زنگولي وشرنگېدې، ډډ کوچيانی غږ پورته شو:

— ارررې، ارررۍ....

بوډۍ ماشوم ورواخيست، په منډه له کېږدۍ ووته.

نجلۍ پسې وکتل، د رمې په سر کې يو ښکروړ سیرلی روان و.

بوډۍ چيغه کړه!

— شېرگله، وه شېرگله!

ځوان ناره کړه!

— څه خبره ده؟!!

بوډۍ ورمخته شوه، په لوړ غږ يې وويل:

— د ښگل په بوغبند کې غونډل و.

ماشوم ژړل...

ځوان په بېړه ماشوم ورواخيست، ورته ځير شو، يوې او بلې خواته يې سره واپراوه، په خدا يې وويل:

— انا! زړه مه خوره، د نيش وهلو ځای نه ښکاري، روغ رمټ دی!

له دې سره يې ماشوم ښکل کړ، بوډۍ ته يې ونيو، په رمې پسې روان شو.

بوډۍ په يوه لويه ډبره کېناسته، ماشوم ژړل...

لاس تړلې نجلۍ وچې سترگې ورته نيولې وې...

ښه شېبه ووته، بوډۍ همالته ناسته وه، ځوان ديوه پسه وړۍ سکولې... وروسته وړانگه او د هغې وړېنده ښکاره شول، دوی په

يوې خړې پسې روانې وې، د خړې پر شا له پرتو جامو څاڅکي څاڅکي اوبه څڅېدلې...

بوډۍ مخې ته ورغله، لنډه شېبه سره ودرېدل، لاس تړلې ښځې ور کتل... د بوډۍ نږدې خپل زوی ورواخيست، په سينه پورې يې

ونيو، وروسته يې د هغه له مخه څو پرله پسې مچې واخيستې.

بيا درې واړه د کېږدۍ خواته روانې شوې، وړانگې له غوړې کاسې

يوه توره چاره ورواخيسته، لاس تړلې نجلۍ ته ورنږدې شوه، د

نجلۍ سترگې رډې راختلې وې، وړانگې پرې ته چاره ونيوله او د

هغې لاسونه يې خلاص کړل.

داوخت ځوان کېږدۍ ته ورننوت، په ښي لستوني پسې يې سپينې

وړۍ نښتې وې، په غولي پراته شلیدلي پرې ته يې وکتل.

بوډۍ وويل:

— ها! دادی!

ځوان سترگې ورواړولې، په لیمځي پورې یو تور غونډل چختاړی و، یواځې یوه بېره پښه یې خوځېدله...

ځوان وویل:

— په پرنګیانو کې هم ښه خلک پیدا کیږي.

کوچیانو وخنډل.

ځوان دلرګي له زړه صندوقه یو خټک ورواخیست.

وړانګې وویل:

— څه یې کوي؟

د ځوان شونډې و خوځیدې:

— د یوه پسه ګړنجونی خراب دي.

ګام یې واخیست، خویو دم ودرید، بوډی ته یې وکتل، په حیرانۍ یې وویل:

— انا! تا څه ویل؟

بوډی وخنډل، شونډې یې و خوځیدې:

— څه وخت؟

— تا ویل چې دې پرنګی خبره کړې، د دې خو...

د بوډی سترګې رډې راوختې، په خبره کې یې ورولویده:

— هو رښتیا! دې خو زموږ ژبه وویله!

ځوان نابېلې میلمنې ته وکتل، شونډې یې و خوځېدې!

— ته په پښتو وغږیدی؟!

نجلی. په رپرډ بدلې غږ وویل:

— هو.

د کوچیانو خولې واړې شوې...

نجلی وویل:

— نوم مې ماریا ده. په امریکا کې پیدا شوې یم.

بوډی. په خبره کې ورولوېده:

— نو له کوپارو سره دې څه کول؟

د ماریا سروځېد، ورور یې وویل:

— زه په اصل کې افغانه یم، خو د امریکا تذکره لرم، هلته مې د

عسکری درس ویلې، له یوه کاله راهیسې افغانستان ته راغلې یم.

بوډی. په بېره وپوښتل:

— بوسلمانان (مسلمانان) یې؟

ماریا د ((هو)) په ښه سرو خوځاوه.

— نو بیا دې څه مخ تور دی چې له کوپارو سره ولاړه یې؟

د ماریا سروځېد.

وړانګې وویل:

— هر رنگه چې وې، زما وراره یې بچ کړ، د زړه رحم لري.

ځوان وویل:

— خورې! جامې یې وربدلې کړه! دا عسکري کالي یې ښه نه دي،

خطر لري.

بیا یې ماریا ته وکتل، په خندا یې وویل:

برېوکی.

نصیر احمد احمدي

برېوکی.

نصیر احمد احمدي

* * *

ځوان سلام وگرځاوه، څادر يې ټول کړ، ولاړ شو، سترگې يې رډې راوختې.

ماريا د کبردي څنگ ته ولاړه وه، گڼ کوچيانې کميس يې په تن و، د کميس په لمنې پورې يې سپينو روپيو ټال خوړ، لستونو ته يې گونگړوگان ورلوېدلي وو او ټټري يې له شنو مريو ډک و.

ځوان نږدې ورغی، نجلۍ ته يې په لومړي ځل په ځير وکتل، بڼه ورته ښکاره شوه، هسکه غاړه يې درلوده، ټټري يې راوتلی و او په ډکو سرو شونډو يې يوه خوږه موسکا پرته وه.

ځوان جټکه وخوړه!

— څنگه مې جوړه کړه، څوک به دا ووايي چې کوچۍ نه ده؟ هه!

ځوان خپلې خور ته وکتل، تر څنگ يې ولاړه وه، ويې خندل:

— بلا يې بلا!

وروسته کېناست، د سپي په غټ سر يې لاس تېر کړ، ماريا ته يې وکتل، په خندا يې وويل:

— خودومره ازادي مه ورکوه!

د وړانگې تندي تريو شو:

— لالا! وبال لري، چيرې به لاړه شي، يوې خواته دښته ده، بل لور ته غونډۍ.

د ځوان شونډې وخوځېدې:

— د ترښتې پکرونه کړې، سپی ډير خړولی (خوړونکی) دی.

ځوان گام واخيست، بېرته ودرېد، ښځو ته يې مخ ورواړاوه، ورو يې وويل:

— هغه ماین يې ويست، نپوهيږم چې له کومه وپوهېدل، ما رمه پيايله، د غونډۍ له سره مې ورته کتل، خو کتار تر زړې ژرندې يو څه ليرې ودرېد، دوه تنه له يوه موټره کوز شول او ماین ته نيغ ودرېدل.

— احتياط يې هم ويلى !

مخ يې واپاره ، درمې خواته روان شو.

وروسته يې يو لوى پسه له ځمكې پورته كړ، پرې يې ايست او د پسه دوړيو په سكوللو بوخت شو.

ښه شېبه ووته، بيا يو سيورى ورباندي ورغى، پورته يې وكتل، ماريا وه، بېرته يې سر وڅرېد.

نجلى وويل:

— مننه !

د ځوان شونډې و خوځېدې:

— څه ؟

— مانا، كور ودان.

— د څه له پاره ؟

— زه دې دوهم ځل ونه تړلم.

ځوان وخنډل، ورو يې وويل:

— په دې شرط چې منونكې واوسې !

ماريا په خبره كې ورولوېده:

— قول دى !

ځوان وويل:

— څه ! سمه ده ! باور به وكم، خو !

غلى شو، پسه يې په بل مخ واپاره.

نجلى وويل:

— خبرې كولى شم ؟

ځوان وخنډل:

— اوس دې هم خوله نه ده گنډلې.

نجلى يوه شېبه غلې وه، بيا يې يودم وويل:

— ورور دې چيرته دى ؟

ځوان نېغ ورته وكتل، بېرته يې سر وڅرېد، پسه ناره كړه، يو موتى

سپينې وړې په وينو سرې شوې، ځوان ځمكې ته لاس كړ، خاوره يې

ورواخيسته، د پسه په تپ يې واچوله.

ورو يې وويل:

— ماين ته يې ځمكه كېنډله، پام يې نه و، په خپل ماين والووت.

نجلى وويل:

— ما وبخښه

ځوان غلى و، وروسته يې شونډې و خوځېدې:

— هغه ته مو تير كال ښځه راوړه، زوى يې پس مرگي پيدا شو.

نجلى وويل:

— پلار دې ؟

— پلار مې کوماندان (قوماندان) دى، ډير وخت په غره كې وي،

كورته كم راځي.

سپى وغرېد، ځوان ورته وكتل، څو گامه لرې ولاړ و.

ورو يې وويل:

— چغه !

سپي لنډه لکۍ و خو ځوله. ځای پر ځای پریووت.

ماریا لرې وکتل، دوه توري کېږدی ښکارېدلې، وېې ویل:

— هاغه هم کوچیان دي؟

ځوان سر پورته کړ، دښتې ته یې وکتل، شونډې یې و خو ځېدې:

— هو! هلته یې مېنه ده.

— مېنه؟

ځوان وویل:

— موږ ژمی گرمسیر ته ځو، اوږی دلته اړوو، د کوچیانو مېنې

مالومې دي، داسي لکه د جايي (ځايي) وو چې کور کلی مالوم

وي، څوک دا حق نه لري چې د بل یوه په مېنه کې واړوي.

ځوان غلی شو، په بیاتي پورې نښتې وړی یې لرې کړې، ورو یې

ووېل:

څر ځایونه مو هم سره ویشلی دي، هر قوم خپل څر ځای لري، بل ځای

رمې نه شي پیولی.

ځوان غلی شو.

نجلی وویل:

— لاړم!

ځوان وړی سکوللې...

نجلی یوه شېبه ودرېده، ځوان وروته کتل، وروسته روانه شوه.

سپي سر پورته کړ، نجلی ته یې وکتل، بېرته یې د مخکنیو غزېدلو

پښو په منځ کې وربوز کېښود.

ماریا یوه جونگي ته وروگرځېده، جونگي هسکه غاړه نیولې وه،

ژامه یې خو ځېدله، شخوند یې واهه...

یوه شېبه له جونگي سره ودرېده، بیا یې وړانگې ته پام شو، پیاز یې

وړول، ورغله، د هغې تر څنگ کېناسته ورو یې وویل:

— په اشپزي کې څنگه یې؟

— څه؟!

— دیگ کولای شي؟

وړانگې وخنډل، لنډې غټې سترگې یې ورواړولې، ورو یې وویل:

— په ښوروا کې تکره یم.

ماریا کاسې ته وکتل، د پیازو په غوڅو شویو ځایونو باندي د

چارې توري خیرې ښکارېدلې.

داوخت یو غږ شو، دوې ټیټې هلیکوپترې راغلې، ځوان منډه کړه،

ماریا یې ترمټ ونيوله، دواړه کېږدی ته ننوتل. دروند غږ کېږدی

ولړزوله.

ماشوم وچونگېد!

ځوان سوړ اسویلی ویست.

د ماریا سترگې رډي راختلې وې.

بوډی، د هغې نږور او وړانگه کېږدی ته ورننوتې، دوی وارخطا وې.

ځوان ماریا ته مخ ورواړاوه، ورو یې وویل:

— ته به مو په بلا و خوري!

ماریا په حیرانی ورته کتل.

وړانگې په خواره خوله وويل:

– طيارې وې، تيرې شوې.

ځوان چيغه كړه!

– پلار مې ولې خپله كورنۍ په بلا خوري؟ بل ځای نه و؟

يوه شېبه غلې شو، بيا يې ورو وويل:

– بايد احوال ور كړم، دا نجلۍ دلته نه شي پاتې كېدې!

ماريا په منډه له كېږدۍ ووته، لاړه، لږې په يوه لويه ډبره كېناسته.

د بښتې ته يې وكتل، لويه د بښته وه، پای يې نه مالومېده، تر يوه ځايه

خړې سپاندې ولاړې وې، وروسته سپېرې شگې بڼكار بدلې، بېرته

يې سر وڅړېد، تريوې وړې تيرې د څرمبڼكۍ خړه لكۍ راوتلې وه،

څنگ ته يې تور ميرپان ليكه، روان وو.

يودم يې پراوږه لاس ولگېد، ورمير يې كود كړ، څنگ ته يې وړانگه

كېناسته تر ډېره غلې وې، وروسته ماريا په ژرغوني غږ وويل:

– هغوى به مې ووژني.

وړانگې د نجلۍ پړ وړانه لاس كېښود، شونډې يې وخوځېدې:

– غم مه كوه! زه خويم.

ماريا د هغې پراوږه سر ولگاوه، يودم يې وژړل...

وړانگې د نجلۍ په تورو وينستو كې گوتې تېرې كړې، ورو يې

وويل:

– زړه دې غټ ونيسه!

ماريا ژړل...

* * *

وړانگې په حیرانی وویل:

— ولې دې لاس ونیو؟!

د ماریا شونډې وڅوځېدې:

— وږې نه یم.

— خو تا هیڅ هم نه دي خوړلي، سهارنۍ ډوډۍ مې ماسپینین له

غولي راپورته کړه.

ځوان په ډکه خوله وویل:

— څه یې کوي! زړه ته به یې نه کیږي.

ماریا ولاړه شوه، دوه درې گامه لیرې کېناسته. دبانډې یې وکتل،

اسمان له سپینو ستورو ډک و. بېرته یې په کېږدۍ کې ناستو کسانو

ته سترگې ورواړولې، تر دسترخوان څلور تنه را تاو ول، ځوان له

لنډې ډوډۍ گوله جوړوله، بوډۍ د بڼي لاس گوتې په خوند ختلې،

دوو نورو کوچیو هم ډوډۍ خوړه... وروسته د غوښې د ویشلو وار

ورسېد، ځوان په یوه پاستي څلور برخې کېښودې، وړانگې په بیره

وویل:

— ماریا دي هېره شوه؟

د ځوان شونډې وڅوځېدې:

— مړه ده!

بوډۍ وویل:

— ماته سپینه غوښه راکه!

ځوان د ښځو تر مخ په پرتو پاستو یوه یوه برخه کېښوده، وړانگې

پاستي ته لاس کړ، ولاړه شوه، د ماریا ترڅنگ کېناسته، ورو یې

وویل:

— غوښه درواخله!

ماریا په مړاوي غږ ځواب ورکړ:

— مړه یم.

ځوان هغې ته وکتل، د مخ پر یوه خوا یې د لمپې رڼا لگېدله، بېرته

یې سروڅږېد، ورو یې وویل:

— دومره بې مه نازوه!

ښه شېبه ووته، کاسې پورته شوې، دسترخوان ټول شو، وړانگې

هډوکي او اتامونه (ماته ډوډۍ) د باندي ویستل، د غوړو په یوه

سکڼل شوي زاړه ټیم کې یې واچول، ورو یې وویل:

— تو، تو، تو،

سپي منډه ورواخیسته.

کوچۍ بېرته کېږدۍ ته ننوته، ځوان ولاړ شو، موټرسایکل یې

وښوراوه، په ټانکۍ کې تیل وچړیدل.

بوډۍ وویل:

— چیرته ځي؟

ځواب یې ورکړ:

— مرکز ته.

برېوکی

نصیر احمد احمدي

برېوکی

نصیر احمد احمدي

غلی شو، ماریا ته یې وکتل، ویې ویل:

— پلار ته وایم چې دا بلا له دې ځایه ورکه کړي!

وړانگه په خبره کې ورولوېده:

— نه! دا ځای ورته ښه ده، په کومه بلا یې ونه خورې!

ځوان ورو وویل:

— په موږ یې څه! که یې وژني که یې بل ځای بیایي، خو دلته نه شي

پاتې کېدای.

د وړانگې سر وڅړید:

— وبال لري!

د بودی گونځې شونډې وخوځېدې:

— شېرگل زویه! خور دې بده خبره نه کوي، تور سرې ده.

وړانگې په بیرې د خبرو وار ورنه ونيو، په خواست یې وویل:

— خدایکه یې د طیارو پلار رانه وپیژني! ته ورته وگوره! سمه دمه

کوچی ده.

ځوان یوه شېبه ودرېد، موټر سایکل یې پرېښود، له کېږدی ووت.

وړانگې ماریا ته وکتل، د هغې په سترگو کې اوبښکې ولاړې وې...

ورو یې وویل:

— له وروړه مې خوا مه بدوه! په زړه کې څه نه لري، بس! لږ کاوړي

(غوسه ناک) دی.

یوه شېبه غلې وه، بیا یې د نجلۍ لاس ونيو، ویې ویل:

— راځه چې دباندي ووځو! ښه باد لگېږي، پام به مو غلط شي.

ماریا ولاړه شوه، دواړه له کېږدی ووتې، څو گامه لیرې په یوه لویه

ډبره کېناستې، نرم باد چلېده، چوپه چوپتیا وه، یواځې کله کله به

په غاښونو د هډوکو د ماتېدو کړسا پورته شوه او ډېر لرې به یوه

شغال ناره کړه.

دواړه تر ډېره غلې وې، بیا ماریا سوړ اسویلی ویست، په مړاوي غږ

یې وویل:

— مور مې ډیره یادېږي!

وړانگې په غاړه کې لاس ورواچاوه، یوه شېبه غلې وه، بیا یې سوړ

اسویلی ویست، په خوابدي غږ یې وویل:

— ته بختوره یې، مور لرې، خوزه...

غلې شوه، ماریا ور وکتل، پر تندي یې د ستورو تته رڼا پرته وه،

وړانگې خبره پسې وغزوله:

— ...خوزه مور نه لرم، هغه دوه کاله مخکې غونډل وچپچله، انا مې

رنگارنگ بوتې ورته وټکول، ښه نه شوه، دوهم سهار ته مړه پرته وه.

وړانگه غلې شوه، یو دم یې په غږ کې بدلون راغی، په خدا یې

ووایل:

— اوس دا دغم خبرې پرېږده! زړه مه خوره، خدای مهربانه دی.

په لنډه فاصله کې کوکه شوه، ماریا جټکه وخوړه، سپي وغپل،

منډه یې واخیسته، تر یوه ځایه لکه سیوری داسې ښکارېده،

وروسته په تیاره کې ورک شو.

ماریا وویل:

— دا غږ د څه و؟

وړانگې وځندل:

— د شغال، دلته شغلان ډېر دي، د ورځې په غونډيو کې د ډېرو

سيورو ته پراته وي، ماښام تياره، هوارې ته راځي، تر سپيده چاوده

بوی کارې. تېر څوړموني (پسرلي) يوه شغال...

ماريا په خبره کې ورولوېده، ويې ويل:

— ورور دې څنگه سړی دی؟

وړانگه يوه شېبه غلې وه، وروسته يې وځندل:

— ډېره ورنه ډارېږې؟

ځواب يې وانه ورېد.

وړانگې وويل:

— زړه مه خوره! بد سړی نه دی، څو کاله له کوره ورک و، په مدرسه

کې يې سبق وايه، بيا په کور کېناست، په چا کار نه لري، خپله رمه

پيايي، تير کال يې يوڅه وخت ټوپک گرځاوه، څو ځله سړک ته لاړ،

يو وار پر مټ ولگېد، نه منع کېده، څو کله چې مې مشر ورور پر

ماين وخوت، پلار مې ټوپک ورنه يووړ، ويل يې چې په کور کې

يو اځې تور سړې دي، ده هم څه ونه ويل او د پلار خبره يې ومنله.

وړانگه غلې شوه، يودم يې وپوښتل:

— خوب درځي؟

د ماريا شونډې وڅوځېدې:

— هاغه ستوری وينې؟

— کوم؟

— لمر لوېدو ته! تر نورو يو څه غټ دی.

وړانگې وځندل:

— هو! موږ يې د ماښام ستوری بولو.

ماريا وويل:

— تر اوسه مې دومره روڼ ستوری نه و لېدللی، ښکلی دی، دلته

ستوري څومره رانه دي!

وړانگه په خبره کې ورولوېده:

— موږ کله کله د شپې له خوا مزل کوو، غرونه، دښتې او دريا بونه

مخې ته راځي، خو لاره نه غلطوو، لالا مې د ستورو په حساب ښه

پوهېږي، لار د ستورو له مخې مالوموي. څو؟

دواړه ولاړې شوې، کېږدی ته ور ننوتې، ځوان د راډيو ستن

تاووله... بوډی ته له چايو ډک گيلاس ايښی و، نږور يې د ماشوم

ککړې پښې پاکولې...

نجوني يوې خواته کېناستې، چا ورنه کتل، ماريا گيلاس ته لاس

وروغزاوه، تر نيمايي يې له تورو چايو ډک کړ، ولاړه شوه، گيلاس

يې د باندې تش کړ، بېرته په خپل ځای کېناسته، چاي جوشه يې

ورپورته کړه.

ځوان راډيو يوې خواته کيښوده، ولاړ شو، توشکه، پرستنه او

بالښت يې ورواخيستل، بوډی وويل:

— څه کوې؟

د ځوان شونډې وڅوځيدې:

—خوب راغی.

بودی په حیرانی وویل:

—کېږدی خو لویه ده، یوه څنگ ته پریوزه!

ځوان ماریا ته وکتل، بېرته یې مخ واړاوه، پرته له دې چې څه ووايي، د باندې ووت.

نښې تر یو څه وخته ناستې وې، وروسته وړانګه ولاړه شوه،
توشکې یې هوارې کړې، ماریا ته یې وکتل، ورو یې وویل:

—راځه!

ماریا له ټکري سره پرېوته، پرستن یې پر سر ورکش کړه، د وړیو
سوږ بوی یې په سپږمو ننوت، بېرته یې مخ لوڅ کړ، پورته کېږدی ته

یې وکتل، د یوه زاړه غلبیل تر څنگ د غوښو څو بخري راځېدل.

وروسته وړانګې لمپې ته ورپوه کړل، تپه تیاره شوه.

چرچرک نارې وهلې....

* * *

اسمان برگ و، دوه نجوني په یوه پراخه دره کې رواني وې، تر مخ یې
یوې خړې خړې په ډبرو کې چټک ګامونه اخیستل، د خړې پر شا د
اوبو تش ژى پروت و. دوی ښه شېبه مزل وکړ، بیا د یوې چینې پر

برېوکی.

نصیر احمد احمدي

برېوکی.

غاړه ودرېدې، اوبه له یوې تیرې راوتلې...د نري لښتي دواړو غاړو
ته شنه واښه ولاړ وو.

وړانګې د خړې له شا ژى کښته کړ، ماریا ته یې مخ وړ واړاوه، هغه
څو ګامه لیرې ولاړه وه، ورو ورو غږیدله..

وړانګې په خندا وویل:

—ولي له ځان سره ګډه یې؟!

د ماریا شونډې ورپېدې:

—څه؟!

—ما ولیدې، خپل ګریوان ته دې خوله نېولې وه، تا خبرې کولې.

ماریا یوه شېبه غلې وه، بیا یې یو دم وخنډل:

—ما دعا ویله.

وړانګه له خندا شنه شوه:

—خداى که دې په یوه خبره پوه شوې یم!

—انګریزي وه.

وړانګې هماغسې په خندا وویل:

—په انګریزي دعا ویل کیږي!

ماریا غلې وه.

—وړانګې وویل:

—موږ په اوبو پسې څومره لرې راځو! هه!

نصیر احمد احمدي

ماريا سره ساه واخيسته، د لښتي پر ژۍ كېناسته، تر رڼواو بو
لاندې زيربه شگه پرته وه، د شگې پر سر د گوتې په اندازه كوچنيو
خړو ماهيانو لكۍ وهلې...

وروسته يې اوبو ته لاس ور وخواوه، سرې وې، يوه لپه يې مخ ته ور
واچوله، له سپينې لنډې زنې يې رانه خاڅكې و خڅېدل...

اوږدې گوتې يې په تورو وينستو كې تيرې كړې، بله لپه يې مخ ته ور
واچوله، نرۍ وروځې يې لنډې وې.

بيا يې وړانگې ته وكتل، ژي ته يې په لپه اوبه وړاچولې...
ماريا وويل:

— وېرېم!

وړانگې وخنډل:

— ولې؟

— كه دې ورور خبر شو، نو بيا؟

— نه خبرېږي!

ماريا يوه شېبه غلې وه، بيا يې وويل:

— اوس به يې رمه راوستې وي، ناوخته شو!

د وړانگې شونډې و خوځېدې:

— دا دی! ژي ډكېدو ته نږدې دی!

ماريا مخامخ وكتل، غونډۍ ټيټې وې، ځای ځای سپاندې او
هسك اغزي باد ښورول... لرې پر يوه غټه ډبره دوه سارايي كوترې

برېو كۍ

نصير احمد احمدي

ناستې وې. په ټوله دره كې چوپه چوپتيا وه، يواځې يوې كوترې
غومبرې وهلې، ځای پرځای راگرځېده...

ماريا كيني لور ته وكتل، دا غونډۍ هم تر ډېره هغې بلې ته ورته وه،
يواځې كوترې نه وې.

ښي لور ته يې مخ واړاوه، رنگ يې والوت، په بېرې يې وويل:
— وړانگې!

وړانگې وخنډل، پرته له دې چې سر پورته كړي، شونډې يې
وخوځېدې:

— دا دی، ډك شو!

ماريا چيغه كړه!

— وروردې!

وړانگې په بېرې سر پورته كړ، شېرگل منډې ور وهلې... ولاړه شوه، د
ماريا مخې ته ودرېده، په رېږدېدلي غږ يې وويل:

— زړه دې غټ ونيسه! تاته څه نه وايي!

لنډه شېبه ووته، شېرگل ورسېد، ساه يې لنډه لنډه كېده، سترگې
يې رډې راختلې وې، لاس يې پورته كړ، چيغه يې تر خولې راووته!

— تاته چا ويل چې دا پليته دلته راوله!

كوترې والوتې.

يو كړس شو، وړانگه كيني لور ته ښكته شوه، شېرگل دوهم ځل لاس
پورته كړ، ماريا پر نجلۍ ورپرېوته، چيغه يې كړه!

— مه!

برېو كۍ

نصير احمد احمدي

شېرگل لاس ونيو، په زوره يې وويل:

— هاخوا شه! که نه نو!

ماريا په بېره ولاړه شوه، يوگام يې واخيست، د سړي تر مخ ودرېده،

چيغه يې کړه!

— که نه نو څه؟ ها! په ښځو لاس پورته کوي! بې غيرته!

يوه شېبه دواړو يو بل ته وکتل، د ځوان سترگې سړې وې، د نجلی

په سترگو کې اوښکې رغېدلې...

شېرگل په زوره وويل!

— خوله دې وټړه!

د ماريا شونډې وڅوځېدې:

— ته هم ځانته نارينه وايې!

وروسته يې وړانگه تر مټ ونيوله، د هغې لاندنۍ شونډه ويني وه،

په سترگو کې يې وېره ښکارېدل...

ماريا سړي ته وکتل، ورو يې وويل:

— شونډې ته يې وگوره! ډېر زورور يې، داسې نه ده؟!!

د شېرگل سروځريد.

ماريا چيغه کړه!

— تا وليدل! زه نه يم تنبېدلې!

شېرگل غلی و.

ماريا د وړانگې لاس ونيو، ورو يې وويل:

— راخته!

وړانگې په اوبو کې پراته ژي ته وکتل، ماريا تر لاس کش کړه،

دواړه روانې شوې.

خړه د غونډۍ نيمايي ته رسېدلې وه، په سپاندو او اغزيو کې يې

خوله وهله... کوچی څرېدلی سر ولاړ و.

* * *

بوډی د کپړدی سیوري ته ناسته وه، وړی یې ریسلی، وروسته یې
سر پورته کړ، نجوني ولاړې وې.

بوډی په بیرې وویل:

— شېرگل ته خشکه (غوسه) ورغلې وه، مخې ته مه ورځئ!
وړانگې د خپلې انا غېږې ته ځان وړ واچاوه، یو دم یې وژړل... بوډی
ورته وکتل، دلاندنۍ شونډې پر سر یې ډومبک وینه پرته وه.

ورو یې وویل:

— څار! بلا دې راباندې وگرځه!

د وړانگې ژړا زور ونيو...

ماریا یوه شېبه ولاړه وه، بیا کپړدی ته ورننوته.

کوچۍ خپل زوی کراراوه، ماریا یې ترڅنګ کېناسته، ماشوم ته یې
وکتل، تک ژېړ و، نری پښې یې درلودې، د ملا هډوکي یې راوتلي
بنکاریدل.

ماریا وویل:

— څه شی ورکوي؟

د ښځې شونډې و خوځېدې:

— د وزې شیدې.

— ولې خپلې؟

— کمې دي، مړولی یې نه شم.

ماریا یوه شېبه غلې وه، بیا یې وپوښتل:

— د څلورو میاشتو دی؟

کوچۍ وویل:

— دا یې اومه میاشت ده.

— په کور کې وریځي لری؟

کوچۍ ورته وکتل، ورو یې وویل:

— خدايزده! موږ وریځي ډیرې نه پخوو.

ماریا وویل:

— که ماشوم له څلورو میاشتو وروسته شوله، په شیدو کې لنده

ډوډۍ او داسې نور پاسته خواړه وځوري، گټه ورته لري.

کوچۍ هماغسې په حیرانۍ ورته کتل.

ماریا پراوږه لاس ورکېښود، ورو یې وویل:

— یو ځل یې وازمایه!

ولاړه شوه، د باندي یې وکتل، بوډی د پخوا غوندي څرخۍ تاواوه...

وړانگه لیرې د مېړو او پسونو په مینځ کې د توت سیوري ته ناسته
وه.

ماریا ورغله، وړانگې ته یې وکتل، اوږده بانه یې سره سربین وو، تر

څنګ یې کېناسته، تر ډېره دواړه غلې وې، وروسته د وړانگې

ژړغوني غږ چوپتیا ماته کړه، ورو یې وویل:

— ورور مې کاوړي سړی ده، خو تر اوسه یې په مالا س نه و پورته

کړی، دا یې ډومبۍ خپیره وه.

د ماریا شونډې و خوځېدې:

— زما له لاسه!

وړانگې وویل:

— ته نه بې ملامته!

ماریا مېړه او پسونو ته سترگې ورواړولې، ټول پراته وو، ځمکه له وچو او لنډو پېچو ډکه وه، ځای ځای له ونې رالوېدلې توتان بڼکارېدل، د څولویو شنو مچانو بڼگی خوت...

وروسته یې مخامخ وکتل، ورو بې وویل:

— راغی!

وړانگې سر پورته کړ، شېرگل په خرې پسې روان و، شېبه وروسته د کېږدې تر څنگ ودرېد، بوډۍ ور پورته شوه، لاسونه یې خوځېدل، خو غږ یې نه راته.

یوه شېبه سره ودرېدل، بیا شېرگل کېږدې ته ننوت، بېرته راووت، نېغ د توت خواته ور روان شو.

شېبه وروسته د خپلې خور تر څنگ کېناست، سر یې وڅړېد، له خاورو یې یو خلکی ورپورته کړ، پر ځمکه یې څو کرښې وېستې،

ورویې وویل:

— له ما خپه یې؟

وړانگه غلې وه.

شېرگل سر پورته کړ، وړانگې ته یې وکتل، د هغې غټې سترگې لنډې وې. ورو یې د نجلی سر په خپل ټټر پورې ولگاوه، نجلی ژړل...

شېرگل وویل:

— بیا به داسې نه کیږي.

د نجلی ژړا زور ونيو.

شېرگل وویل:

— زړه مې مه راخوره!

نجلی هماغسې ژړل، ښه شېبه یې اوښکې تویي کړې، وروسته ورو ورو کراره شوه.

ماریا دواړو ته وکتل.

شېرگل وویل:

— ورشه! مخ ته دې یو دوه لپې اوبه ورواچوه!

وړانگه ولاړه شوه. شېرگل پسې کتل... نجلی کېږدې ته نږدې ایښي گږي ته وروگرځېده.

شېرگل په څړېدلي سرو ویل:

— تاته ام پریم.

ماریا غلې وه.

د شېرگل شونډې و خوځېدې:

— ته خو پوهېږې! ستا وطنداران ډېر کلک زړونه لري، په چا صرفه نه کوي.

ماریا غلی وه.

شپرگل وویل:

— زه مې په خور وېرېدم.

ماریا په خبره کې ورو لوېده:

— ما خو نه وژله!

د شپرگل سروځرید، ورو بې وویل:

— تېر کال د توتانو په وخت کې یوه طیاره راغله، هغه وخت چینې ته

نږدې یوه کېږدۍ ولاړه وه، نه پوښتنه، نه بازخواست، لوی بم یې

پرې واچاوه، د پسونو او انسانانو غوښې موندل شوې سره بېلولۍ.

ځوان غلی شو، نجلی ورته وکتل، خبره یې نیولې وه.

ځوان وویل:

— دا اندېښنه به تر هغو راسره وي، ترڅو چې ته دلته یې!

ماریا وویل:

— ژمنه کوم، کورنۍ به دې له خطره لرې وي.

شپرگل ورته وکتل، شونې یې وڅوځېدې:

— له کومه داسې ډاډه یې؟

نجلی وار خطا شوه، یوه شېبه غلې وه، یو دم یې وخنډل:

— نه پوهیږم! زړه مې همدا سې راته وایي.

ځوان وخنډل.

ماریا وویل:

— ته دومره بد هم نه یې، په خدا کې ښکلی ښکاري.

د دواړو سترګې سره وجنگېدې، د شپرگل سروځرېد.

ماریا ولاړه شوه، ورو بې وویل:

— په ما باور وکړه! نه تنستم.

شپرگل پر خاورو لیکې ایستلې... شېبه وروسته یې سر پورته کړ،

ماریا روانه وه، ده تر هغو پسې کتل چې نجلی کېږدۍ ته ننوته.

* * *

د سهار خپه وه، وړانگې ورو وويل:
_ انا !

بوډۍ كوم حركت ونه كړي.
د وړانگې شونډې و خوځېدې:
_ پورته شه ! ناوخته ده.

بوډۍ په پرستن كې پټه وه.
وړانگې ورو پرستن لري كړه، د بوډۍ له خولې سپين ځگونه روان
وو... وړانگې چيغه كړه !
_ انا !

ماريا جټكه وخوړه، سترگې يې رنې كړې، كېناسته، بوډۍ ته يې
وكتل، سترگې يې سپينې راختلې وې.
شېرگل او د هغه وربندار په بېړه كېږدۍ ته ورننوتل، ټول تر بوډۍ
راتاو شول، وړانگې ژړل، نور وار خطا وو.
ماريا ور مخته شوه، د بوډۍ پر گونځې گونځې غاړه يې گوتې
كېښودې، ورو يې وويل:
_ ژوندۍ ده.

يوه شېبه غلې وه، وروسته يې شونډې و خوځېدې:
_ لږ ځای راكړئ !
كوچيان يوې خوانه شول.

ماريا وويل:

_ تردې مخكې بې څه تكليف درلود ؟
وړانگې په ژړغوني غږ ځواب وركړ !
_ جكه جوړه وه !

شېرگل وويل:

_ يوځل يې پر زړه درد راغلی و، بس !
ماريا د بوډۍ د ښي لاس زيرې گوتې و موبلې، ورو يې وويل:
_ ماته د زړه حمله ښكاري.
كوچيانو په حيرانۍ ورته كتل...
ماريا وويل:

_ د پښو تلې يې ورو مېنئ !
كوچۍ د بوډۍ پښو ته ورو ښويدي.
ماريا څو ځله د بوډۍ پر سينې زور وكړ، كوچيانو په حيرانۍ ورته
كتل...
بوډۍ وټوخل.
ماريا وويل:

_ د پښو مېنلو ته دوام وركړئ !
بوډۍ ورو سترگې وغږولې، وړانگې په ژړا كې وخنډل.
ماريا هغې ته وكتل، ورو يې وويل:
_ لږ د بورې شربت ورته جوړ كړه !

وړانگه ولاړه شوه، شېبه وروسته يې د بودی په خوله کې خوږې اوبه وڅڅولې، ورو يې وويل:

— انا! څنگه يې؟

بودی په حیرانۍ ورته کتل، وروسته يې شونډې و خوځېدې:

— څه خبره ده؟

شېرگل وخنډل:

— هيڅ! طبيعت دې يو څه خټه و.

بودی په گيلاس کې پاتې شربت پر سر واړول، شېبه وروسته کېناسته ورو يې وويل:

— سر مې درد کوي!

وړانگه په خبره کې ورو لوېده:

— ښه کېږې.

ماریا له کېږدۍ ووته، لمړخاته خواته اسمان ژېړ و، نری باد چلېده...

نجلی پر يوه تېږه کېناسته، تېږه سره وه، سپی ورغی، لکی يې ووهله، پښو ته يې پرېوت.

ماریا د هغه پر غټ سرلاس تېر کړ، د سپي لکۍ له ځمکې نرۍ دوږه پورته کړه...

ښه شېبه ووته، لمړ راوخت، د غونډيو يوه خوا ژيړبخونه ښکاریدله، بل لوري يې سيوری و.

بيا يې د شېرگل غږ واورېد:

— ته خو سمه دمه ډاکټره يې!

برېوکی

نصیر احمد احمدي

ماریا وخنډل.

شېرگل مخامخ په شگو کې ورته کېناست، نجلی ته يې وکتل، د لمړ وړانگې يې پر سپين مخ لگېدلې، ښکلې ورته ښکاره شوه.

نجلی ناڅاپه وويل:

— حاجي خداينور پيژنې؟

شېرگل په حیرانۍ ورته وکتل، شونډې يې و خوځېدې:

— څنگه دې دا پوښتنه وکړه؟

ماریا وخنډل:

— هسې، د هغه د زړورتيا کيسې مې اورېدلې وې، تيرکال يې په رڼا ورځ يو امريکايي ټانک وويشت.

شېرگل يوه شېبه غلې و، وروسته يې په خوند وويل:

— حاجي خداينور لوی زړه لري، ما دوه درې ځلې ليدلی دی، د راکټ په ويشتلو کې يې نوم وړی.

— اوس چيرته دی؟

شېرگل وخنډل:

— خداى خبر.

ماریا يوه شېبه غلې وه، بيا يې وويل:

— پوهېږې چې د امريکا حکومت د هغه پر سر پنځه ميليونه ډالره انعام ټاکلی! مړيا ژوندی.

شېرگل وخنډل:

— هو! خود هغه نيول دومره اسانه خبره نه ده.

برېوکی

نصیر احمد احمدي

__ ته له کومه پوهېږي؟

__ حاجي خداينور هونبیار سړی دی، نن دلته سبا بل ځای، ځای بدلوي، تېره میاشت مرکز ته راغلی و، بیا چانه دی لیدلی.

ځوان غلی شو، ماریا غونډیو ته کتل، شېرگل هغې ته وچې سترگې نېولې وې... وروسته یې یو غږ واوړېد:

__ چای نه سوړوي؟!

دواړو د کېږدۍ خواته وکتل، وړانګه وه، ولاړ شول، کېږدۍ ته ورننوتل، پر غوږ دسترخوان د شیدو له چایه ډکې پیالې پرتې وې، ځای ځای وچه ډوډۍ ایښې وه، ماریا د ډوډۍ ترڅنګ کېناسته، د هغې پر اوږه یې لاس کېښود، ورو یې وویل:

__ اوس څنګه یې؟

د ډوډۍ شونډې و خوځېدې:

__ ښه یم.

وړانګې په خندا وویل:

__ ډاکتره خوبه نه یې؟

ماریا وخنډل:

__ نه، خو په ځینو لومړنیو مرستو پوهیږم.

ډوډۍ په خبره کې ورو لویده:

__ څه؟!

__ مانا دا چې له سوځېدلي، بېسده او په اوبو کې له ډوب شوي انسان سره کومک کولی شم.

شېرگل ولاړ شو.

وړانګې دسترخوان ته وکتل، د ورور پیاله یې تر نیمايي ډکه وه، له پاستي هم کومه گوله نه وه پورته شوې، ورو یې وویل:

__ څه کوي؟

د شېرگل شونډې و خوځېدې:

__ رمه سارا ته بیایم.

وړانګې وویل:

__ یو وار خودې چای سور که!

شېرگل په خبره کې ورو لوېد:

__ زړه ته مې نه کیږي.

له دې سره له کېږدۍ ووت.

ډوډۍ وویل:

__ نور کله خو په دریو پاستو نه مې ږېده، نن څنګه داسې ژر ولاړ سو؟!

د وړانګې شونډې و خوځېدې:

__ خدا یزده!

لنډه شېبه وروسته شېرگل بېرته کېږدۍ ته ورننوت، ښځو په

حیرانۍ ورته وکتل، کوچۍ و اړخطا و، ښځو ډېر ستونزې ورغی،

شل ډزی توپک یې ورو اخیست، وړانګې په بیړه وویل:

__ څه خبره ده؟

شېرگل په لږزانده غږ وویل:

__ عسکر دي!

د ټولو رنگونه والوتل، وړانګه د خپل ورور مخې ته ودرېده. په
وارخطايي يې وويل:
_ د خداى له پاره، موږ ته وگوره؟
شېرگل چيغه کړه!
_ مخه مې پرېږده.
بوډى په بېره وويل:
_ خور دې ښه وايي.
شېرگل په خشکه وويل!
دوى به مو تر تېغ تېر کړي.
ماريا د کېږدې له چولې دنبټې ته وکتل، په دريو رينجرو موټرو
پسې سپيرې دوې پورته کيدلې...
وړانګې چيغه کړه!
_ تراوسه خولا نه ده مالومه چې دوى چېرته ځي؟
شېرگل ماريا ته وکتل، ورو يې وويل:
_ دوى په دې نجلۍ پسې راغلي، له هغه پرته هم نه بچ کيږو، ښه دا
ده چې په دوى هم ميندې بورې کم.
د ماريا شونډې وخوځېدې:
_ ته هوښيار سپرى يې، کورنۍ دې مه ژوبلوه!
شېرگل وويل:
_ خو...
ماريا په خبره کې ورو لوبېده:

برېوکى

نصير احمد احمدي

_ په ما پسې نه دي راغلي.
سپي وغپل...
شېرگل د توپک گېټ کش کړ.
ماريا وويل:
_ په ما باور وکړه، زه ستا د کورنۍ بربادي نه غواړم.
موټر دوه درې شله گامه لرې ودرېدل، سپى ترې راگرځيده...
ماريا د شېرگل له لاسه توپک ونيو، بېرته يې تر بسترو لاندې کړ.
يو غږ واورېدل شو!
_ راووخه!
وړانګې ژړل، وربندار يې هم سونگيدله، بوډى وارخطا وه.
شېرگل ماريا ته وکتل، په مراوي غږ يې وويل:
_ تا غواړي.
ماريا په خپل تندي ټکرى ورکش کړ، له کېږدې ووته، شل پنځه
ويشت وسله وال ولاړ وو، ځينو يې عسکري دريشۍ اغوستې وې،
نور يې په شخصي جامو کې ول، برگ رومالونه يې تر سرونو تاو
وو، په دوړو لږلي ښکارېدل.
ماريا په لوړ غږ وويل:
_ څه غواړئ؟!
يوه ناره کړه!
_ سپرى راوباسه!
_ له هغه سره مو څه کار دى؟

برېوکى

نصير احمد احمدي

— ولي بي زموږ په ليدو منډه واخيسته؟!

ماریا یوه شېبه غلې وه، وروسته یې ورو وویل:

— شېرگل، راووخه!

— کوچي له کېږدی ورووت:

دوه وسله وال د دوی خواته وروان شول، ماریا کېږدی ته ننوته.

شېبه وروسته عسکر د شېرگل تر څنگ ودریدل، یوه یې کېږدی ته

سرو دنده کړ، شاوخوا یې وکتل، یواځې ښځې وې، بېرته یې

شېرگل ته مخ ورواړاوه، ورو یې وویل:

— ته دلته اوسې؟

شېرگل په وارخطايي ځواب ورکړ:

— هو!

— ولي دې زموږ په ليدو منډه واخيسته؟

د کوچي ژبه بنده شوه:

— ما، ما

هماغه عسکر په غوسه وویل:

— بیا داسې بې عقلي ونه کړې! پوه شوې!

شېرگل غلې و.

عسکر روان شول، شېبه وروسته موټرو حرکت وکړ، سپي تر یوه

ځایه منډه پسې واخيسته، کله چې دوې کیناستې، ځای پرځای

ولاړو، په موټرو پسې یې غځل...

شېرگل کېږدی ته ورننوت، کوچیانو خدای ته شکرونه ایستل...

شېرگل ماریا ته وکتل، ورو یې وویل:

— تا کولای شوای چې له هغوی سره لاړه شې.

ماریا غلې وه، کوچیانو په حیراني ورته کتل...

وړانګې وویل:

— لا لارښتیا وایي! ولي دلته پاتې شوې؟!

ماریا یوه شېبه غلې وه، وروسته یې وویل:

— ما نه غوښتل چې تاسو ته کوم تاوان در ورسوم، که ما ځان ور

پیژندلای وای، نو...

بوډی ورمخته شوه، ماریا یې پرتندي ښکل کړه، وړانګې ژړل...

ماریا د باندې ووته، پر یوه لویه ډبره کېناسته، دښتې ته یې وکتل،

موټر ډېر لیرې لمر خاته خواته روان وو، سترګې یې له اوبښکو ډکې

شوې، له ځانه یې ورت (کرکه) وشو، شنه اسمان ته یې وکتل، ورو

یې وویل:

— خدایه! ما وبخښه!

* * *

شېرگل د يوې گڼې بيدې سيوري ته ناست و، پر ځمکه يې ليکې ايستلې، تر مخ يې د غنمو شنه وږي باد يولاس بنورول...رمه خو گامه ليرې څرېدل.

وروسته يې د يوه سیرلي نری غږ واورېد، سړي پورته کړ، د سیرلي لکۍ له شنو غنموراوتلې وه، شېرگل ولاړ شو، په سیرلي پسې يې خوتيرې وويشتې، سیرلي درمې خواته منډه کړه. يو غږ يې واورېد:

— ياره کوچيه مرداره مو کړه!

شېرگل کين لورته وکتل، يو ځوان ور روان و، سپينه خولۍ يې پر سر وه، په لاس کې يې بيلچه ښکارېدل. شېرگل په ډډ کوچيانې غږ وويل:

— ولې؟ څه مو کړي چې داسې په کاوړ کې يې!

ځوان د شېرگل تر څنگ ودرېد، ورو يې وويل:

— اجب خلک ياست! د جايي وو (ځايي خلکو) سلامت فصلونه مو وخوړل، بيا وايې...

شېرگل په خبره کې ورولوېد:

— چا؟

— تېره شپه کوچيانو زما د تره رشقي ته رمه ور پرېښې وه، سهار ته ډکۍ نه و پاتې.

شېرگل په بېړه وويل:

— زار دې شي، ما خو خدايکه تر اوسه مرداره پرې خوړلې وي.

ځوان يودم وخنډل:

— تاته نه وایم، ته ښه سړی يې، زما درباندي پام و، سیرلی دې له غنمو وشاره.

شېرگل روان شو، ځوان هم په هغه پسې گامونه واخيستل، دواړه د ونې سيوري ته کښاستل. يوه شېبه غلي وو، وروسته شېرگل مخامخ وکتل، ورو يې وويل:

— دا غنم ستاسې دي؟

ځوان ختيځ لورته لاس ونيو، شونډې يې وخوځېدې:

— هاغه هسکه تېره وينې!

— کومه؟

— هاغه چې تپوس پرې ناست دی.

— هو!

— تر هغه ځايه موږ کرلي، ورهاخوا د هغې ټيټې غونډۍ تر لمنې پورې مو بيا د ترونو فصلونه دي. هماغه تېره ټک (پوله) ده.

شېرگل څه ونه ويل، ځوان يوه شېبه غلی و، وروسته يې شونډې وخوځېدې:

— اې کوچيه! خپه راته ښکارې.

شېرگل غلی و.

ځوان وويل:

— پوروپي يې؟
شېرگل هغه ته وکتل، شونډې يې وخوځېدې:
— نه!
ناروغه يې؟
— نه!
کوم تاوان دې کړی؟
— نه!
مالونه دې ناجوړه دي؟
— نه
د ځوان تندي تريو شو:
— نو بيا څه ټکه درباندي پرېوتې ده چې داسې خپه يې؟!
شېرگل غلی و.
ځوان يو دم وخنډل:
— مين يې؟
شېرگل هغه ته وکتل، بېرته يې سر ځوړند شو.
ځوان وويل:
— خوب دې څنگه ده؟
— دا دوه شپې مې سترگې نه دي سره وروستي.
— اشتها؟
— څه؟
— ډوډۍ ډيره خورې که کمه؟

— خدايکه مې له پروانه راهيسې گوله هم راپورته کړې وي.
ځوان يوه شېبه غلی و، وروسته يې وويل:
— د خلکو خبرې بدې درباندي لگيږي؟
— هو!
له څه وخته راهيسي؟
— دا دوه ورځې کيږي.
ځوان وخنډل:
— مين يې نو تور وي که سپين؟!
شېرگل هغه ته وکتل.
ځوان وويل:
— ته مين شوی يې.
شېرگل په حيراني ورته کتل...
ځوان وويل:
— سپينه راته وکه!
د شېرگل شونډې وخوځېدې:
— څه؟
— څوک دې خونبيري؟
شېرگل کوم ځواب ورنه کړ.
ځوان وويل:
— کوچۍ ده؟
— نه

ځوان د هغه وليو ته يو سوک ورکړ، په خندا يې وويل:

— نو کومې جايي زړه درنه وړي؟

— نه

ځوان په حيراني وويل:

— نه کوچۍ ده، نه هم کليواله، نو څوک ده؟

د شېرگل زړه ولړزید

ځوان وويل

— نه راته وايي

— نه

ځوان وخنډل:

— سمه ده، مه راته وايه! خو زه هم مين يم، دا ټول په ما تېرېږي، نه

خوب لرم او نه هم اشتيا، هيچ شي خوند نه راکوي، بس نو! مينه

همدا سې وي..

شېرگل يوه شېبه غلۍ و، وروسته يې وويل:

— رښتيا وايي؟!

د ځوان شونډې وخوځېدې:

— اې کوچيه! خداي خبر ته به پوه شي که څنگه؟! خو زه به د مينې په

باره کې څو خبرې درته وکم، بيا ته په خپله فکر وکه چې مين يې که

نه؟

ما په يو چا زړه بايللی، کله کله بې اختياره ژړا راځي، اوبسکې

تويول راته ښه دي، د سکون او آرامۍ احساس کوم، کله چې شپه

شي، لکه هغې چې له ما سره پر يوه بالښت سر ايښی وي، د ورځې

يې په ياد تپې بولم، زړه مې راته وايي چې هرځای راسره وای، هغه

څه مې ورته ويلې وای چې نورو ته يې نه شم ويلای، له خپلو

کاميابيو مې خبره کړې وای او د هغې په ليدو مې په زړه کې پراته

دردونه هير کړي وای.

ځوان غلۍ شو، کوچي ته يې وکتل، بېرته يې شونډې و: خوځيدې

— په خبرو مې وپوهېدې؟

شېرگل په حيراني ورته کتل...

ځوان وويل:

— گوره! که دې د هغې په ليدو د زړه درېدا ډيرېږي، نو مين يې!

که غواړې چې خپل پټ رازونه يواځې له هغې سره شريک کړې، نو

مين يې!

که يې په نه ليدو د خواشيني احساس درته پيدا شو، نو مين يې!

که دې له زړه، نه وته، نو مين يې!

اوس پوه شوې؟!

کوچۍ غلۍ و.

ځوان وخنډل:

— نه غواړې چې هغې ته دروغ ووايي، داسي نه ده؟

کوچي په حيراني ورته کتل...

ځوان وويل:

— ساده به درته ووايم! غره ته وگوره! کانو ته وگوره، بوټو ته
سترگې ورواړوه، که دې په هرڅه کې هغه وليده، نو مين يې، مين ته
ټوله دنيا، يواځې خپله مينه ښکاري.
ځوان غلی شو، ناڅاپه يې وخنډل، د شپږگل وليو ته يې يو دروند
سوک ورکړ، په خدا يې وويل:
— پوه شوې که نه؟! —

شپږگل غلی و.
د ځوان شونډې و خوځېدې؟
— نوته په کوم يوه کې راځي؟
شپږگل وويل:
— خدايزده!

ځوان ولاړ شو، په زوټه يې وويل:
— ای کوچيه! فکر وکه! که زما غونډې احساس کوې، نو پوه شه چې
مين يې، هو رښتيا! له رمې سره دې پام کوه، للمو ته ورگډه نه شي،
زه درنه لارم.

ځوان حرکت وکړ، شپږگل پسې وکتل، ځوړند سر روان و، ښه شېبه
ووته، لمر د ونې سر ته راغی، د غنمو د سڼو وړو پر سر يوي
سرپوټکې (يو ډول مرغه دی) په هوا کې خپل وزرونه خوځول، ځای
پرځای ولاړه وه، هغې نارې وهلې....

* * *

شېرگل تر زاړه توت لاندې رمه پنده کړه، کېږدۍ ته يې وکتل، خور
يې ولاړه وه، ورغۍ، وړانگې وويل:

— نور کله خوبه وختي راتلې!

شېرگل غلۍ و.

وړانگې وويل:

— زه به ډوډۍ درته راوړم.

د شېرگل شونډې و خوځېدې:

— زړه ته مې نه کېږي.

وړانگې په حيراني وويل:

— سهار دې هم گوله درپورته نه کړه، اوس د ماسپښين سيوري ړنگ
دی.

شېرگل يوه شېبه ودرېد، وروسته کېږدۍ ته ورننوت.

بوډۍ پرته وه، نېور يې ماشوم ته شوله ورکوله، ماري يې هم
ترڅنگ ناسته وه..

شېرگل خیرن بالښت ته ډډه ولگوله، ماري ته يې وکتل، د زړه دربا
يې ډېره شوه، د کليوال ځوان خبره يې په زړه کې راوگرځېده ((که دې
د هغې په ليدو د زړه دربا ډررېږي، نو مين يې)) سړي وځړيد، يو
ژبې مېرېتون د زاړه ليمڅي په وړيو کې نښتی و، ناڅاپه پر مېرېتون

غوړ دسترخوان هوار شو. شېرگل پورته وکتل، خور يې پر
دسترخوان څو پاسټي او يوه ډکه کاسه مستې کېښودې.

شېرگل له پاسټي يوه ټوټه وړ بېله کړه، مستو ته يې وروړه، کله چې
يې گوله خولې ته پورته کوله، ماري ته يې پام شو، هغې ماشوم ته
کتل، وروسته د دواړو سترگې سره وجنگېدې، شېرگل لاندې
وکتل، کاسه يې وړپورته کړه، له مستو يې غوړپ وکړ، کاسه يې
بېرته پر دسترخوان کېښوده.

ولاړ شو، خور يې پسې غږ کړ:

— ډوډۍ دې ونه خوړه!

شېرگل له کېږدۍ ووت، لاړ، د توت سيوري ته کېناست، د ښتې ته
يې وکتل، غونډۍ يې تر سترگو تېرې کړې، خوند يې ورنه کړ،
هرڅه يې پر زړه ولاړ وو.

ښه شېبه ووته، چرتونو په مخه کړ، په ذهن کې يې يواځې د ماري
خیره ولاړه وه. يو دم يې وخنډل، خپل ورانه ته يې سوک ورکړ، له
ځان سره يې وويل:

— خوار سړی، څې يې سپی، خپله رمه دې پيايه!

بېرته يې د ماري سړې شونډې او سپين غاښونه سترگو ته ودرېدل،
تندی يې تريو شو، سترگې يې ډکې ډکې کېدې، د کليوال ځوان
خبره ور په زړه شوه ((که د له زړه، نه وته، نو مين يې))

يو دم يې غبرگ لاسونه غوږونو ته وروړل، شونډې يې و خوځېدې:

— توبه خدايه، توبه!

رمې ته يې وکتل، خلور ورځې مخکې ژوند ور په زړه شو، نه يې غم پيژانده او نه يې هم په چا پوري زړه تړلی و، ټوله دنيا يې يواځې په خپله کورنۍ کې لیده، د وريو حساب يې ټينګ نيولی و، منی به شل يو نيم شل مېړې وپلورم، پيسې يې تر خولې تېرې دي، تر خوږموني د کور بڼه چلاو پرې کیدی سي، خدای مهربانه دی، مېړې به وري پيدا کړي، هو رښتيا! سر کال بارانونه ډېر دي، ژمی به گرمسير ته ځو، وابنه به ډېر وي، مېړې او پسونه به غوښه ونيسي، د خپل زړه پيسې راته جوړولی سي.

يوې مېړې رمبراره کړه، شېرگل ورته وکتل، ورو يې وويل:

— ته څه غم لرې؟! —

يودم يې وخندل:

— لېونی شوم که څنگه؟! —

ولاړ شو، د توت يوې ټيټې خانګي ته يې لاس کړ، څو تور توت يې خولې ته واچول، خوند يې ور نه کړ، بېرته کېناست، دښتې ته يې وکتل، تر يوه ځايه خړه وه، وروسته د يوې اوږدې تراډې ولاړو او بو غوندې ځلېدله..

هوا ډپه وه، ډېر ليرې غرونه خوځيدل...

بېرته يې سر وڅړېد، پر خړه پاڅه يې تور لوی مېړتون روان و، مېړتون يې د ښي لاس په ګوتو کې ونيو، سترګو ته يې ورننېدې کړ، مېړتون پښې وهلې...يوه شېبه يې ورته وکتل، شونډې يې وخوځيدې:

— کاشکې مېړتون وای.

خدا ورغله، مېړتون يې پر خاورو پريښود، مېړتون منډه کړه، د يوه پراته پسه د ټټر په سپينو وړيو کې ننوت.

شېرگل يوه شېبه د ونې سيوري ته کېناست، وروسته يې سترګې درنې شوې، خوب ورغی، پټکۍ يې په خادر کې ونغاړه، تر سر يې کېښود، دوه درې ځله يې د يوې مېړې ټوخی واورېد، بيا يې بانه سره ورغلل.

* * *

لمر په لوېدو و، د کېږدۍ تر څنگ یو په دوږو لړلی سراجچه موټر ودرېد، شېرگل د باندې ووت، په سپي پسې یې لویه وویشته، دوو وسلوالو ته یې غېږ ورکړه، هغوی اوږدې ږیرې درلودې، په دوږو سپېره ښکارېدل.

درې سره کېږدۍ ته ننوتل، بوډۍ په یوه کونج کې ناسته وه، په اوکلی (هاون) کې یې بادیان ټکول...

وسله والو خپلې ټوپکې زړو برستنو ته ودرولې، شاوخوا یې وکتل، بوډۍ یواځې وه، تر څنگ یې ماشوم لغتې وهلې...

شېرگل په زوټه (لوږ غږ) وویل:

— چای!

یوه وویل:

— ادې! څنگه یې؟

بوډۍ سوړاسویلی ویست:

— ښه یم! ژوند ده، تیریرې.

شېرگل وخنډل:

— انا! ته اوس هم د زلیخا ځواني غواړې!

نارینه وو وخنډل...

بوډۍ اوکلی ټنگوله...

یوه میلمه شېرگل ته وکتل، په خدا یې وویل:

— پرنگۍ چیرته ده؟

بوډۍ وویل:

— پرنگۍ یې ولې بولې! سمه دمه بوسلماڼه ده!

مېلمنو وخنډل...

شېرگل وویل:

— ودې نه لېده؟

— چیرته؟

— د باندې، له تورسرو سره.

مېلمنو یوه بل ته وکتل، یوه یې وویل:

— ترنغري خو یواځې درې کوچۍ راگرځېدلې وې.

شېرگل وخنډل:

— یوه یې پرنگۍ ده.

د مېلمنو خولې وازې شوې، یوه یې وویل:

— ډېره ازادي مو ورکړې!

بوډۍ په خبره کې ورولوېده:

— گلالۍ ده، چاته یې بد نه رسیږي.

مېلمنو وخنډل... بوډۍ اوکلی ټنگوله...

شېرگل وویل:

— په مرکز کې څه کیسې دي؟

یوه میلمه وویل:

برېوکی

نصیر احمد احمدي

برېوکی

نصیر احمد احمدي

— کراره بده ورځ، بېگناه طيارې راغلې، دوه درې دورې يې وخوړې،
خو بمبارد يې ونه کړ.
د بودی شونډې وخوځيدې:
— شکر
شېرگل وويل:
— پلار مې څنگه و؟
بودی بله پوښتنه وکړه:
— څه وخت راځي؟
يوه ميلمه ځواب ورکړ:
— غږ يې نه دی کړی.
د بودی تندى تريو شو:
— داسې هم نه وايي چې کور ده، اور ده، څوک جوړ دي، څوک
ناجوړ، شل، يونيم شل ورځې يې ووتې، يو وار رانه غی.
يوه ميلمه وخندل:
— رابه شي، زړه مه خوره!
بودی سوړ اسويلی ويست، شونډې يې وخوځيدې:
— اولاد دښمن دی.
داوخت وړانگه کېږدی ته ورننوته، د مېلمنو تر مخ يې يوه توره
چايجوشه او دوه گيلاسونه کېښودل، شېرگل ته يې وکتل، ورو يې
ويل:
— لمبات (بوره) خلاص شويدي.

نصير احمد احمدي

برېوکی

يوه ميلمه وخندل:
— لمبات پريږده، پرنگی ته ووايه چې تياره شي.
د اوکلی ټنگاه غلې شوه.
د وړانگې رنگ والوت، شېرگل په حيراني وويل:
— ولي؟!
د مېلمه خندا زور ونيو!
— بيايو يې! نور به يې له شره خلاص شئ.
شېرگل په بېرېه وويل:
— چيرته؟
— اوس خو يې مرکز ته بيايو!!
بودی د خبرو وار ونيو:
— وژنئ يې!
— خدای خبر!
شېرگل په خبره کې ورولوېد:
— پلار مې غوښتې؟
— هو!
وړانگې خپل ورور ته وکتل، د هغه سر وځړېد، نجلۍ چيغه کړه!
— نه!
يودم يې منډه واخيسته، له کېږدی ووته!
بودی وويل:
— زه به مې زوی ته ووايم!

برېوکی

نصير احمد احمدي

مېلمنو په حيرانۍ ورته وکتل.

د بوډۍ شونډې و خوځېدې:

— تاسي يې نه شی بېولای!

شېرگل وويل:

— انا! تاته خومې پلار مالوم دی، هغه...

بوډۍ په خبره کې ورولبېده:

— هغه زما خبره مني.

يوه ميلمه وويل:

— حاجي خداينور غوښتې ده.

د شېرگل غوښتې زېږه شول.

بوډۍ غلې وه.

شېرگل په زوټه وويل:

— ورته ووايه چې تياره شي!

د وړانگې د ژړا غږ پورته شو...

يوه مېلمنه دوه گيلاسې ډک کړل.

چوپه چوپتيا شوه، يوه هم څه نه ويل، کله کله به د وړانگې د ژړا غږ

اورېدل کېده... ښه شېبه ووته، وروسته ماريا کېږدۍ ته ورننوته، په

کونج کې ايښې تاو شوې عسکري دريشي يې ورواخيسته، بېرته د

باندې ووته.

بوډۍ پسې غږ کړ:

— ته به چيرې نه ځي!

د وړانگې ژړا زور ونيو...

شېرگل په زوټه وويل:

— دريشي دې نه اغوندي، خطر لري.

يوه مېلمنه د تاييد په علامه سرو خوځاوه.

شېرگل خپلې انا ته وکتل، په نا اميدۍ يې وويل:

— موږ څه نه شو کولای.

ماريا ورغږ کړ!

— راي!

بوډۍ په بېرله کېږدۍ ووته.

مېلمانه ولاړ شول.

لمر لويدي و، لوېديځ ته پرته تار تار وريځې سرې وې، لرې

غزیدلي غرونه تور ښکاريدل.

وړانگې ژړل، بوډۍ او د هغې نږور هم خوابدې وې، خو ماريا

زړورې خبرې کولې، په خبره کې يې ويږه نه وه پرته.

شېرگل غلی ولاړ و، سپي غيل، يوه سيرلي ټوپونه وهل... وسله وال

په موټر کې ناست ول.

ماريا اغوستي کوچيانې کميس ته اشاره وکړه، ورو يې وويل:

— ستا کميس مې راسره يووړ.

وړانگې کوکه کړه!

ماريا د ماشوم مورته مخ ورواړاوه، شونډې يې و خوځېدې:

— ښکل ته وگوره! ښه شوی دی، نرم خوراک ورکوه!

کوچی خپلو سترگو ته ټکری ونيو.

بوډی غلې ولاړه وه، اوږدې لرگینې تسبیح یې اړولې...

ماریا حرکت وکړ، د شپږگل د زړه دریا ډېره شوه.

وړانګه د خپل ورور مخې ته ودرېده، سترګې یې سرې وې، په

خواره خوله یې وویل:

— لالا !

شپږگل غلی و..

ماریا د شا په سیټ کې کېناسته، د موټر د ماشین غږ پورته شو، د

شپږگل پښې ولږېدې، په سترگو یې تیاره راغله، یو دم یې منډه

کړه، د موټر تر مخ ودرېد.

مخکینی دواړه دروازې خلاصې شوې. سپی تر موټر راگرځېده،

غپل یې... وسله وال کښته شول، دوی په حیرانۍ شپږگل ته کتل...

شپږگل ورمخته شو، شاتنۍ دروازه یې خلاصه کړه، ورو یې وویل:

— کښته شه !

ماریا په موټر کې ناسته وه.

یوه وسله وال وویل:

— ته دا سې نه شې کولای.

شپږگل چیغه کړه !

— کښته شه !

وسله وال د ټوپک ګڼټ کش کړ.

شپږگل برګ برګ ورته وکتل، د ټوپک میل کښته شو.

وسله وال وویل:

— دا به دې په خیر نه وي.

بوډی په خبره کې وړلوېده:

— خدایکه مورانه بوتله.

وسله وال شپږگل ته وکتل، په کاور یې وویل:

— دا حاجي خداينور غوښتي.

د ماریا شونډې و خوځېدې:

— زه ورسره ځم.

وړانګې په غریو کې وویل:

— لیونی یې !

شپږگل چیغه کړه !

— هغوی به دې ووژني !

ماریا وویل:

— خو زه تاسو ته جنجال نه شم جوړولای.

شپږگل لاس وروغزاوه، ترمټ یې ونيوله او له موټره یې کښته کړه !

یوه وسله وال وویل:

— ښه دې ونه کړل !

شپږگل مخ واړاوه، لاړ او تر توت لاندې کېناست. موټر یوه شېبه

ولاړ و، وروسته یې حرکت وکړ، ښځې کېږدی ته ننوتې، د ماشوم د

ژړا نرۍ غږ اورېدل کېده.

* * *

وړانگې دسترخوان هوار کړ، له مستو ډکه کاسه يې کېښوده، ورو
يې وويل:
_راځئ!

يوه هم حرکت ونه کړ، بودی پرته وه، شېرگل بلې لمپې ته وچي
سترگې نيولې وې، وربندار يې ماشوم مراوه، ماریا هم يوه کونج ته
ناسته وه.

وړانگې څه ونه ويل، د ماریا ترڅنگ غلې کېناسته، بودی ته يې
وکتل، د کېږدی پر تات يې د جړو وينستو او تيرې پزې اوږد سيوری
ښکارېده.

ټول غلي ول، يوه هم څه نه ويل، کله کله به ماشوم د وريجو په گولې
پسې چيغه کړه!

ماریا ورو ولاړه شوه، له کېږدی ووت، د باندې سوږ باد چلېده،
سپوږمۍ نوې راختلې وه، نری ښکارېده، خو بیا يې هم پر دښته
خړه رڼا پرته وه.

ماریا پر يوه هواره تيرې کېناسته، سپی ورغی، لکۍ يې وخوځوله،
پښو ته يې پريووت.

ښه شېبه ووت، سپی سر پورته کړ، وغرېد، منډه يې کړه، ماریا
پسې وکتل، څو گامه ليرې يې يو سيوری وليد، حرکت يې درلود،

برېوکی

نصیر احمد احمدي

د سپي غيا يودم غلې شوه، ماریا په ځير ځير ورته وکتل، سپی او
سړی دواړه ورروان ول.

ماریا په بېړه کېږدی ته ننوته، يوه هم ورته ونه کتل، ټول غلي ول، پر
دسترخوان له مستو ډکه کاسه ايښې وه.

ماریا وويل:

_د باندي يو سړی دی.

شېرگل په بېړه کېناست، ټوپک ته يې لاس وروغزاوه، بودی خپلې
پښې ورتولي کړې.

ټوخی واورېدل شو...

وړانگې وويل:

_ابا!

کېږدی ته يو په ونه دنگ سړی ورننوت.

شېرگل ولاړ شو، وړانگه او د هغې وربنداره هم ودرېدې، بودی
کېناسته، ماریا په حیرانی ورته کتل...

دې دا لمر سوځولې څیره او له سپينې لونگۍ په نکريزو رنگ شوې
راوتلې سړې څنې په غره کې ليدلې وې.

سړي ماریا ته وکتل، پرته له دې چې مخ ورنه واړوي په ملنډو يې
وويل:

_دا خو مو سمه دمه په کور راگډه کړې ده!

د وړانگې پښو پرک واخيست...

برېوکی

نصیر احمد احمدي

سړي خپل زوی ته سترگې ورواړولې، یوه شېبه غلی و، وروسته
بې یو دم چيغه کړه!

— څنگه دې دومره زړه وکړ؟

د شېرگل سر وڅرېد.

بودی په مړي غږ وویل:

— هلک ته خشکه مه کوه!

سړي چيغه کړه!

— ده حاجي خداينور ته ځواب ورکړی دی!

ماریا په بیړه ورته وکتل.

وړانگې ژر له غولي وروڼی ورپورته کړ، سپخیدلی زور بالښت یې
کېښود، خپل پلار ته یې وکتل، هغه ولاړ و.

بودی په سره سینه وویل:

— کښه! سا سمه که! هرڅه به خدای سم کړي.

سړي بالښت ته ډډه ووهله. تندې یې گونځي و، له سپین پټکي یې
په دوړو سپیرې سرې څنې راوتلې وې، څېره یې د لاتین ژیرې رڼا ته
نیولې ښکارېدل.

وړانگه ورمخته شوه، له تورو چایو ډک گیلان یې سړي ته نږدې
کېښود.

چوپه چوپتیا وه، یوه هم څه نه ویل، ټول خواشینی وو، شېبه
وروسته سړي سرپورته کړ، شېرگل ته یې وکتل، ورو یې وویل:

— د تورې غونډۍ تر شا یوه زړه کلاه ده، څوک نه پکي اوسي، خو
دیوالونه یې روغ دي، حاجي خداينور او نور ملگري به یې سبا سهار
اته بجې هلته درته ماتله وي، نه وخته او نه هم ناوخته، پوره اته
بجې، پرنګی وروله او ورو یې سپاره!

وړانگې وویل:

— نه!

سړي ږږ ورتنه وکتل، وړانگه په بیړه له کېږدی ووته.

بودی ماریا ته اشاره وکړه!

— دا به هیچیري هم نه ځي!

ماریل په بیړه وویل:

— نه! زه ځم!

شېرگل چيغه کړه!

— چپ!

سړي په حیرانی ورته وکتل، د شېرگل سر ځوړند شو.

سړي په خشکه وویل:

— نه پوهیږم! دې پرنګۍ په دومره لنډ وخت کې څه کوډې درباندي
کړې دي!

د شېرگل شونډې وڅوڅېدې:

— هغوی به یې ووژني!

سړي په خشکه وویل:

— بلا مو ورپسې، مرداره دې کړي! ولې مو دومره زړه پسې تړلې؟
 هه؟!

د باندي د وړانگې د ژړا غږ پورته شو!

ماريا په منډه له کېږدۍ ووته.

سړي شېرگل ته مخ وړ وړاوه، په خشکه يې وويل:

— بله نه کيږي! وخته به حرکت کوی، پوره اته بجې بايد زړې کلا ته

ورورسيږي! نه وخته نه هم ناوخته! پوه شوې!

شېرگل غلی و.

چوپه چوپتيا شوه، کله کله به د وړانگې د سونگېدا غږ پورته شو،

ماريا به ډاډبينه ورکوله، ډېر پورته د يوې بنگنې طيارې نری غږ

اورېدل کيده...

* * *

ماريا مخ وړاوه، د سهار په خړه کې يې شا ته وکتل، د غونډۍ په
 لمنه کې يوه توره کېږدۍ ولاړه وه، درې تورسرو پسې کتل، بيرته
 يې ورميږ کوز کړ، مخ په ځوړند روانه شوه، يو ځل يې بيا شا ته
 وکتل، له هسکو تيزو راوتلې شنې سپاندې، گونگلان (يو ډول
 غرنی بوټی دی) او تېره اغزي يې تر سترگو شول، کېږدۍ تر
 غونډۍ پټه شوې وه، هيچ هم نه ښکاريدل.

ماريا يوه سره سا واخيسته، شېرگل ته يې وکتل، خو گامه ليرې
 ځوړند سر روان و... خړ پر ښکارېده، ټوپک يې تړلې و، گړندي
 گامونه يې اخيستل...

ماريا پښو ته زور ورکړ، خو گامه يې واخيستل، يودم يې چيغه
 کړه!

— وای!

شېرگل په بيره ور وکتل، د نجلی پښو ته نږدې يوې سوی منډه
 واخيسته، شېرگل ټوپک پسې ونيو، سوی تر يوې لويې ډبرې ټوپ
 کړ، په سپاندو او بوټو کې يې منډه کړه، تر غونډۍ واوښت.

ماريا يودم وخنډل:

شېرگل په حيراني ورته وکتل...

ماريا غلې شوه.

شېرگل ټوپک غاړې ته واچاوه، ورو يې وويل:

— اَجبه نجلۍ مې وليده ! مرگ ته روانه يې ، بيا هم خاندې !
ماريا څه ونه ويل ، شېرگل خپل تگ ته دوام ورکړ . نجلۍ په هغه
پسې گړندۍ روانه وه...
نرۍ باد چليده ، پاس يوه غوټه توره وريځ ولاړه وه ، نور اسمان شين
و.

ښه شېبه ووتله ، دوۍ يوه غونډۍ تر شا پرېښوده ، د دوهمې په
نيمايي کې د بوتوانو (هغوی چې په غره کې بوټي وهي) له خوا په
جوړه شوې نرۍ لاره کې مخ پورته روان ول . پاو وروسته د غونډۍ
سرتو وختل ، شېرگل په يوه اواره ډبره کېناست ، ماريا وورسيده ،
شېرگل وويل:

— سا به سمه کو !

نجلۍ دوه ، درې گامه واخيستل ، سړي ته مخامخ په يوه بله ډبره
کېناسته شاوخوا يې وکتل ، هسکې او ټيټې غونډۍ وې ، ژوندۍ
سارۍ نه ښکارېده.

ماريا وويل:

— څو بجې دي؟

شېرگل گړۍ ته وکتل ، شونډې يې وڅښې:

— پاو کم شپږ !

د ماريا پرمخ د اوبو څاڅکۍ ولگيد ، پورته يې وکتل ، پر سريې
توره پنډه وريځ ولاړه وه . دوهم څاڅکۍ يې سترگې ته برابر شو ،
ځمکې ته يې وکتل ، د مار سپين پوستکې پروت و.

د شېرگل غږ يې واورېد:

— ډېر وخت نه لرو.

له دې سره ولاړ شو.

ماريا وويل:

— څومره لاره پاتې ده؟

د شېرگل شونډې وڅښې:

— ايله اتو بجو ته ورسېږو.

ماريا په سړي پسې روانه شوه . پاو نورووت ، دوۍ د يوې ټيټې
غونډۍ په لمنه کې گامونه اخيستل... د باران څاڅکي ډېر شوي وو ،
په نرۍ باد کې د لنډې خاورې بوی تاوېده او ډېر لري يوې زرکې
نارې وهلې . کرکه کرکه کرکه...

دوۍ ښه شېبه مزل وکړ ، تريوې بلې غونډۍ واوښتل ، ماريا وويل:

— څو بجې دي؟

شېرگل په مړاوي غږ ځواب ورکړ !

— شپږ نيماي !

د ماريا شونډې وڅښې:

— دمه نه کوو؟

کوم ځواب يې وانه ورېد ، سړۍ هماغسې پورته خوت...

دوه درې دقيقې يې نور هم مزل وکړ ، شېرگل يو ناڅاپه ودرېد ، پرته

له دې چې ماريا ته وگوري ، ورو يې وويل:

— څه نه اورې !

ماريا غور ونيو، د يوې بنگنې (بې پيلوټه) الوتکې نرۍ غږ اورېدل کېده، ورو يې وويل:

__ نه!

د شېرگل شونډې و خوځېدې:

__ طياره نه ده؟

ماريا وويل:

__ نه پوهېږم!

سړی روان شو، ماريا هم گام واخيست، شېبه وروسته د غونډۍ سر ته وختل.

شېرگل وويل:

__ دمه کولی شې، خو لنډ وخت.

ماريا په يوه لويه ډبره کېناسته، ورو يې وويل:

__ خومره لاره پاتې ده؟

سړي ورته وکتل، د نجلی له خړ ټکري راوتلی تور پيکی لوند و، پر سپين تندي يې خو تاره لاندې ونيسته سړين ول او پر زنه پورې يې د باران يورونې څاڅکۍ ځړېده.

شېرگل ځمکې ته وکتل، ويې ويل:

__ دومره وخت نه لرو، بايد اتو بجو ته ځانونه ورسوو، يا الله!

له دې سره ولاړ شو، پنبه يې ونبوېده، پر کيڼ اړخ پرېووت، خو بېرته ژر ودرېد.

ماريا په بېړه وويل:

__ ژوبل خو نه شوې؟

شېرگل تشي ته لاس ونيو، خو څه يې ونه ويل.

لاندې تر بلې غونډۍ څه کم يو پاو لاره هواره وه، بوتې کم ول، ځای ځای به يوې مړې منډه واخيسته، د غار تر څنگ په پردو و پنبو ودرېده، شاوخوا به يې وکتل، غار ته به ننوته.

دوئ په هوارۍ کې پټه خوله روان ول، يوځای د ماريا د گڼ کوچيانې کميس لمن په يوه تېره اغزي کې بنده شوه، لاس يې ور وغځاوه، په گوته کې يې نرۍ درد احساس کړ، روانه شوه، گوټې ته يې وکتل، ډومبک وينه ترې راوتلې وه.

لمر راختلی و، د وريځو يوه څنډه ژېړه ښکارېده، ختيځ لور ته شنه زرغونه ولاړه وه، ښه شېبه ووته، د ماريا گامونه ورو شوي وو، خو شېرگل گړندۍ تگ کاوه، لوړې ژورې يې نه لېدې، ښځه روانه و، د دواړو تر منځ دوه، درې شله متره واټن پروت و.

کوچي شا ته وکتل، سړيې وڅوځاوه، يوه هواره ډبره يې د ناستې له پاره خوښه کړه، کېناست، نجلی ورو رسېده، سړی ولاړ شو.

ماريا وويل:

__ ستړي يم!

شېرگل بېرته کېناست، ماريا ته يې وکتل، ټکري يې په غاړه کې پروت و، نري باد يې تور ونيسته يوې، بلې خواته اړول.

شېرگل گړۍ ته وکتل، ماريا په بېړه وويل:

__ خو بجې دي؟

شېرگل يوه شېبه غلی و، وروسته يې سره سا واخيسته:

ـ درې پاوه وخت لرو!

ماريا په خواره خوله وويل:

ـ دمه کولی شم؟

کوچي د هو په نښه سر وخواوه.

ماريا وويل:

ـ مننه!

د شېرگل سر وڅرېد. ماريا مخامخ وکتل، باران درېدلی و، د لمر

وړانگې پر لندو غونډيو لگېدلې... هرڅه پرېولې بېکارېدل، پر

سپاندو او اغزيو پورې رڼو څاڅکو ټال خوړ...

شېرگل په مړاوي غږ وويل:

ـ يا الله!

ماريا ولاړه شوه. دواړو حرکت وکړ، شېبه وروسته د غونډۍ سر ته

وختل، د غونډۍ سر تر ډېره هوارو، تگ دومره زور نه غوښت،

دوئ په اسانۍ سره گامونه اخيستل... په لنډ وخت کې يې ډېره لاره

ووېله، خو وروسته يې يوه هسکه مخې ته ودرېدله، دا غونډۍ تر

تېرو غونډيو لوړه وه، تېرې ډېرې يې درلودې، تکې تورې، رنگ يې

د سکرو غونډي و.

ماريا په بېره وپوښتل:

ـ څومره لاره لا پاتې ده، ډېر وخت...

شېرگل په خبره کې ورولوېد:

ـ دا وروستۍ غونډۍ ده، شاته هوارې لري، کلاهمالته ده، د

غونډۍ له سره يې ليدۍ شې.

د ماريا سر وڅرېد، مخ پورته روانه شوه، يوه شېبه يې مزل وکړ، خو

کله چې يې شاته وکتل، داخل شېرگل پاتې و.

نجلی ماته شوه، کوچی ورو رسېد، د ماريا تر څنگ تېر شو، خو

گامونه يې بېسېکه ول، د پخوا غونډۍ يې پياوړې تگ نه کاوه.

ماريا په سړي پسې روانه شوه، دواړه غلي ول، يواځې د وړو ډېرو د

ښوردو او لاندر رغړيدو غږ اورېدل کېده...

د غونډۍ نيمايي ته رسيدلي وو چې شېرگل يو دم ودرېد، نجلی

ورته وکتل، حيرانه شوه، د سړي سترگې له اوبښکو ډکې وې.

ماريا په بېره وويل:

ـ څه خبره ده؟!

د شېرگل سر وڅرېد، کېناست.

ماريا وختل:

ـ کوچيان په تگ کې غښتلي وي، خو...

شېرگل په خبره کې ورولوېد:

ـ ستړی نه يم

ـ نو بيا څه خبره ده؟

شېرگل غلی و.

ښه شېبه ووت، يوه هم څه نه ويل، خو وروسته د شېرگل شونډې

وخوځېدې:

— ته تلی شې !

ماريا په حيرانى وويل:

— چېرته؟

— نه پوهېږم! هرچېرته چې دې زړه وي، خو له دې ځايه لاړه شه!

نجلى د هغه تر څنگ کېناسته، سړي ته يې وکتل، له سترگو يې

اوښکې روانې وې.

ماريا په حيرانى وويل:

— ته ژاړې؟

شېرگل مخ ورنه واړاوه.

ماريا وويل:

— څه خبره ده؟

شېرگل يوه شېبه غلى و، وروسته يې پر پزه لستونى تېر کړ، په

مړاوي غزېې وويل:

— تا به ووژني.

نجلى د هغه تر څنگ کېناسته، شونډې يې وخوځېدې:

— ته ولې خواشینی بې؟

— د کوچي بدن پرک واخيست.

نجلى وويل:

— ته ښه سړى يې، زما له پاره دې خپله کورنۍ خطر ته ورکړه، زه ...

شېرگل چيغه کړه!

— په خبره پوه شه! دوى به دې مړه کړي!

ماريا غلې وه، وروسته يې وويل:

— خداى ته به يې پرېږدو، راځه!

له دې سره ولاړه شوه، دوه درې گامه يې واخيستل، شېرگل چيغه کړه!

— ته ليونۍ يې!

ماريا ورته وکتل، سړى ځاى پر ځاى ناست و، ورغله، د کوچي تر

څنگ ودرېده، ورو يې وويل:

— زه تا او ستا کورنۍ ته غم نه شم پرېښودلای.

شېرگل يو سوړ اسويلى ويست، شونډې يې وخوځېدې:

— ځم، وطن پرېږدم، خو ته له دې ځايه لاړه شه!

ماريا يوه شېبه غلى وه، وروسته يې په حيرانى وويل:

— ولې؟ ته زما له پاره ولې دومره لويه قرباني ورکوي؟ هه!

د شېرگل سر ځوړند و.

ماريا وويل:

— ته خو پوهېږې! زه هيڅ نه لرم، تاته پيسې نه شم درکولای!

شېرگل رډ رډ ورته وکتل، يودم يې چيغه کړه!

— پيسې په بلا وهم!

— نو بيا ولې ځان خطر ته ورکوي؟ هه!

د شېرگل سر وځړېد.

ماريا وويل:

— راته ووايه!

شېرگل غلی و.

ماريا خپله خبره تکرار کړه:

— راته ووايه!

شېرگل چيغه کړه!

— ته مې خونبیرې!

د نجلی رنگ والوت.

شېرگل منډه کړه، په یوه سا خو متره پورته وخت، ځنگونه یې پر وړو تېرو ولگېدل، سړيې ځوړند شو.

ماريا تر ډېره لاندې ولاړه وه، زړه یې سستي کوله، سترگي یې له اوښکو ډکې وې، ښه شېبه ووته، وروسته یې ټوپک ورپورته کړ، روانه شوه، د سړي تر څنگ ودرېده، هغه ژړل...

ماريا کېناسته، شېرگل ته یې وکتل، سړيې ځوړند و، د ماشوم غوندې یې سلگۍ وهلې...

شېرگل په غریو کې وویل:

— زه څه خبر وم، ماته خو یوه کلیوال ځوان را پام کړل، ویل یې چې ته مین یې، هغه رښتیا ویل، ټولې خبرې یې سمې وختې، زه خپه یم، ډېر خپه، له تا پرته به څه کوم؟! هه! ته ووايه! زه...

ویې ژړل او خبرې یې پرې شوې.

د نجلی سترگې ډکې ډکې کیدې...

ښه شېبه ووته، شېرگل سونگېده، نجلی غلې وه... وروسته ماريا د کوچي پر اوږه لاس کېښود، ورو یې وویل:

— راځه! ناوخته شو!

شېرگل په پښو ودرېد، سړيې څرېدلې و، مخ پورته روان شو.

ماريا ټوپک اوږې ته کړ، په سړي پسې روانه شوه، شېبه وروسته د غونډۍ سرته وخته، شېرگل ځوړند سرناست و.

نجلی مخامخ وکتل، تر ډېره هواره دښته وه، وروسته شنې کړوندې ښکارېدلې، ورپسې څرک وروڼه پراته ول.

ماريا غړۍ اوږده کړه، غټو ډبرو د غونډۍ لمنه پټه کړې وه، زړه کلا نه ښکارېده.

نجلی د کوچي تر څنگ کېناسته، هغه ورو ورو سلگۍ وهلې... نجلی په مړاوي غږ وویل:

— زه ستا په درد پوهېږم، ستا مېړانه دې هم نه شم هېرولی، خو...

نجلی غلې شوه.

شېرگل په غریو کې وویل:

— ما نه غوښتل، خو بس نو! زړه دی، پام مې نه و، نه پوهېږم ولې!

خو ته مې ښه ایسې!

ماريا په خبره کې ورولوېده:

— خو...

غلې شوه.

شېرگل پر خپله پزه لستونۍ تېر کړ، ورو یې وویل:

— اوس هم وخت لرې، له دې ځایه لاړه شه! زه به لاړه در وښیم، لنډه لار، بس! یو، یونیم ساعت مزل غواړي، هلته عسکري پوسته ده.

برېوکی

نصیر احمد احمدي

برېوکی

نصیر احمد احمدي

نجلی د سړي تر لاس تړلې گړۍ ته وکتل، لس کمې اته وې، ورو یې وویل:

— اوس ناوخته دی، هر څه پای ته ورسېدل.

شېرگل سر پورته کړ، سترگې یې سړې وې، بیرته یې لاندي وکتل، ورو یې وویل:

— هیڅ هم پای ته نه دي رسیدلي، هغوی لاندي په کلا کې دي، خدای خبر! یا به اوس را رسیږي، راځه! بېرته له غونډۍ کښته شو، څوک مو ویني! هه!

ماریا ولاړه شوه، ورو یې وویل:

— نه!

شېرگل په حیرانۍ ورته وکتل، نجلی ټوپک غاړې ته اچولی و، دښتې ته یې وچې سترگې نیولې وې.

شېرگل په بیرې وویل:

— که په تا څه وشول، نوزه

ماریا د خبرو وار ورنه ونيو:

— په ما هیڅ هم نه کیږي!

دایې وویل، روانه شوه.

شېرگل منډه کړه، نجلی ته مخامخ ودرېد، د هغې اوږو ته یې ټکان ورکړ، په لوړ غږ یې وویل:

— ته لیونی یې!

د ماریا په ټنډه کې گونځې پیدا شوې:

کوچي په حیرانۍ ورته کتل...

نجلی د سړي لاس ونيو، گړۍ ته یې وکتل، پنځه کمې اته وې، لاس یې پرېښود، روانه شوه...

شېرگل پسې کتل...

ماریا گړندي گامونه واخیستل، سترگې یې له اوبڼکو ډکې وې، سا یې لنډه لنډه کېده... شېبه وروسته لاندي یو څر دېوال ښکاره شو، ور مخته شوه، د غونډۍ له سره یې یوه زړه کلاه سترگو ته ودرېده.

هسک سره بخون دیوالونه تر یوه یوه نیم جریب ځمکې راتاوول، په منځ کې یې زړې کوټې ښکارېدلې، دوو یې بامونه لرل، نوري یې ړنگې وې.

ماریا ځای پر ځای کېناسته، شېرگل ورورسېد، د خواست په ژبه یې وویل:

— داسې مه کوه!

ناڅاپه د دیگ بخار د شپیلۍ غوندي نری شنهارۍ واورېدل شو، دواړو په بیرې پورته وکتل، په یوه توره گړندۍ اوږدې اوسپنې پسې سپین لوگی روان و، لوگی ټیت شو، ځمکه ولړزېده، تر کلا سړې لمبې راتاوې شوې... سړې تورو لوڅو ونيو...

د کوچي رنګ والوت، پر ځمکه اوږد وغځېد.

دروند غږ یې په غوږو ننوت، یوه جیت الوتکه پر کلا ور ټیټه شوه، درب شو، لویې وړې ډبرې ورغړیدې، توره لوڅه پورته شوه... کلا نه ښکارېده

له لوكي يو څوك راووت، سرې لمبې ترې تاوې وې، چيغې يې وهلې... څو گامه يې واخيستل، ولوېد، سره لمبه ترې راوگرځېده... دروند غږ يې واورېد، شمال شو، په بېړه يې شا ته وکتل، يواځې څو گامه ليرې اوږده څرخونه تاوېدل، تر غونډۍ سلامت چورلکه (هليکوپتره) راپورته شوه، سرته يې ودرېده، په پرانيستې دروازه کې يې يو عسکر ناست و، مشينگنه يې کوچي ته نيولې وه...

دوهمه چورلکه راپورته شوه، دا ټول د سترگو په رپ کې پېښ شول. شېرگل ماريآ ته وکتل، نجلی. ډاډه ناسته وه، له ځايه نه وه خوځېدلې، خوشاله ښکارېدل.

د کوچي زړه اور واخيست، پر سترگو يې تياره راغله، ولاړ شو، نجلی يې د وليو په مينځ کې په لغته ووهله، پرمخې پرېوته، ټوپک يې له ورنو وښوېد.

شېرگل ټوپک ته لاس وروغځاوه، ټک شو، کوچي شا پر تخته ولوېد، د ماريآ له خولې ځگونه باد شول، چيغه يې کړه، په انگريزي يې څه وويل، پر کوچي ورپرېوته.

سرې تر څڼو ونيوله، په ښۍ اوږه کې يې نرۍ درد تير شو، لاس يې له حرکت وروېد، کين لاس يې پر ځمکه وټپاوه، تير په گوتو ورغله، ماريآ يې لاس ټينگ ونيو، چيغه يې کړه!

— هغوئ به دي ووژني!

عسکرو ورسېدل، د شېرگل لاسونه يې شاته ورواړول، عسکرو چيغې وهلې، څه يې ويل، خو کوچي يې په ژبه نه پوهېده.

شېبه وروسته يې د سرې لاسونه وروټول، يوه چورلکه څو گامه ليرې ناسته وه، څرخونه يې تاوېدل، بلې د کلا پر سردوري وهلې... وروسته له ناستې چورلکې څو تنو ټوپ کړل، ټول له رنگه سره ول، ژېړ وښته يې درلودل، جگ او هډور ښکارېدل.

يو دنگ سرې تر مخ و، د هغه په ټټر پورې سپينو او ژيړو روپيو ټال خوړ، نجلی ته يې کلکه غېږ ورکړه، د هغې لاس يې ټينگ ونيو، خوله يې له خدا، نه سره ټولېده، په انگريزي يې څه وويل، بيا له څو نورو عسکرو سره لاندې د کلا په لور کښته شو.

د غونډۍ پر سردرې عسکر پاتې شول، يو يې چورلکې ته نږدې ولاړ و، دوو نورو د مشينگنو خولې کوچي ته وراړولې وې...

د شېرگل له خولې ځگونه باديدل، پوچ پاش يې ويل، ښۍ اوږه يې په وينو سره وه.

ماريآ يوه عسکر ته څه وويل، هغه منډه کړه، کله چې بېرته راغی، په لاس کې يې يو تور بکس ښکارېده.

عسکر ټيپي ته مخامخ کېناست، بکس يې خلاص کړ، له رنگارنگ دواوو، پلسترونو او سپينې پختې (پنې) ډک و. وروسته يې پر يوه ټوټه سلامت بوتل تش کړ، ټوټه يې د کوچي اوږې ته ورنږدې کړه، کوچي شا ته شو، ماريآ وويل:

— پرېږده چې زخم دي پانسماں کړي، مرمۍ وتلې ده، جوړېږي!

شېرگل تو کړل، د نجلۍ له سپينې زڼې لارې وڅڅيدې.

کوچي چيغه کړه!

__ تا ماته دوکه راکړه!

ماریا خپل لستونې پر زنه تېر کړ، کلا ته یې وکتل، تور لوگی ترې

پورته کېده، ورو یې وویل:

__ ما یواځې خپله دنده تر سره کړه، حاجي خداينور د امریکې گټو ته

سترگواښ و، ده زموږ پر ضد جنگيالي روزل، د جنگ پلانونه یې

جوړول، تېر کال یې څلور امریکایان ووژل، نن زموږ وارو، غچ مو

واخیست.

نجلی غلې شوه.

شېرگل په حیرانۍ ورته کتل...

ماریا عسکر ته اشاره وکړه، عسکر د شېرگل د تپ په پاکولو بوخت

شو، کوچي کوم غبرگون ونه ښود، ماریا وویل:

زه پوځي نه یم، تر اوسه مې ماشې ته گوته نه ده وروړې، زه د

امریکې استخباراتو ته کار کوم، تېر کال افغانستان ته راغلم، پوره

لس میاشتې مې بېلابېل تمرینونه ولیدل، نیمه هېره شوې ژبه مې له

سره زده کړه، له خلکو سره وغږېدم، په دود، دستور مې ځان پوه کړ،

مختلف کتابونه مې ولوستل.

نجلی وټوخل، بېرته یې شونډې وڅوڅېدې:

یوه ورځ مې چادري پر سر کړه، له نظامي اډې ووتم، یواځې وم،

سړک ته وختم، یوه کرایي موټر ته مې لاس ورکړ، د نږدې ولسوالۍ

برېوکی

نصیر احمد احمدي

برېوکی

کلینیک ته ورغلم، کلیوالې ښځې وې، خبرې مې ورسره وکړې،

سمه دمه پښتنه وم، کلیواله پښتنه، یوې هم کوم شک وانه خيست،

یواځې یوې پیغلې زما د رانه پوستکي او پستو وینستو راز راڅخه

وپوښت، نور هیڅ خبره نه وه.

ماریا غلې شوه، کوچي په حیرانۍ ورته کتل... نجلۍ وویل:

ماته یواځې یو ماموریت راکړل شو، د حاجي خداينور پیدا کول، د

هغه په موندلو پسې امریکې ډېرې هڅې کړې وې، انعامونه یې

ټاکلي ول، جاسوسان یې پسې اچولي وو، خو کومه گټه یې نه کوله،

حاجي خداينور مرموز سړی و، درک یې نه لگېده.

دوئ دا ماموریت ماته راوسپاره، پوهېدم چې له خطر ډک دی،

مرگ ورسره تړلی دی، خو بله چاره مې نه لیده، امر و، باید پر ځای

شوی وای.

ماریا یوه شېبه غلې شوه، بېرته په خبرو راغله:

بخت یاري راسره وکړه، لس ورځې مخکې زموږ استخباراتي

سرچینو ته خبر راغی چې حاجي خداينور په همدې سیمه کې لیدل

شوی دی، دا زموږ له پاره ښه چانس و، بېړنۍ غونډه داېره شوه، پر

پلان مو کار پیل کړ، نقشه مو مخې ته واچوله، د حاجي خداينور د

پیدا کېدو احتمالي ځایونه مو په نښه کړل، هره خوا مو وسنجوله،

کار د کاغذ له مخې سم جوړ شو، له پلان سره سم، زه باید د مخالفو

وسلو الو مینځ ته ورغلې وای، خو دا کار تر ټولو ستونزمن و، پوره

نصیر احمد احمدي

دوه ساعته مو خبرې وکړې، بله چاره نه وه، ما بايد اسارت ته ځان ورکړی وای.

درې ورځې وروسته يې د جوړ شوي پلان له مخې په يوه پوځي موټر کې کينولم، دريو موټرو حرکت وکړ، په هغه لار لارو چې له خطر ه ډکه وه، زموږ پلان سم وخوت، د درې په مينځ کې ډزې راباندي وشوې، موټر ودرېدل، له عسکرو سره کښته شوم، تريوې لوړې پرېنې مې ځان پټ کړ، مرمۍ مې پر سر تېرېدې، مرگ مې په سترگو ليد، خو پلان له نقشې سره سم پرمخ لاړ، عسکر د چورلکو په مرسته وتښتېدل او زه اسيره شوم.

لومړۍ مې وهل وخوړل، بيا يې غره ته بوتلم او وروسته يې تاسو ته دروسپارلم.

ما ريا غلې شوه، د خپل کوچيانې کميس گريوان ته يې لاس کړ، بېرته يې راويست، په گوتو کې يې د قلم د سر غوندي نرۍ اوسپنه ښکارېده، څوکې يې غمۍ درلود، کله کله به خپه سره رڼا ترې راووته...

نجلۍ ورو وويل:

ما په کيږدۍ کې څو ورځې تېرې کړې، خوله مرکز سره مې تماس درلود، د دې دستگاه په برکت يې زما ټولې خبرې اورېدلې، له هرڅه خبرېدل، زړې ژرندي ته نږدې ماینونه هغوئ ويستل، زه هم ډاډه وم، د خطر په وخت کې رارسيدل، بخت ياري راسره وکړه، هرڅه سم

برېوکی

نصير احمد احمدي

پرمخ لاړل، کيږدۍ له مصنوعي سپوږمۍ څخه کنټرولېده، کله کله به يې پيلوټه الوتکې هم دورې وهلې، هرڅه تر کنټرول لاندې ول. نجلی غلې شوه، کوچي هيڅ نه ويل، سترگې يې سرې وې، په ټنډه کې يې گونځې ليدل کېدې، خبره يې نېولې وه. ماريا ولاړه شوه، له کلا څخه هماغسې لوگي پورته کيدل، سرتيري په کنډوالو کې گرځېدل...

نجلۍ کوچي ته وکتل، پر اوږه يې سپينه ټوټه تړل شوې وه. ماريا ورو وويل:

ته له زړه صاف سړی يې، خو خور دې ډېره خوږه ده، هغه...

کوچي چيغه کړه!

خو تا غلط کړو!

ما ريا يوه ترڅه موسکا وکړه، شونډې يې وخوځيدې:

ته څه فکر کوې؟! که طيارې نه وای راغلې، دوی به ژوندی پريېښې وای، ته په خپله پوهېږې، په جگړه کې هر لوری خپلو گټو ته گوري، که يې ونه وژنې، نو وژني دي، ما يواځې خپل ماموريت تر سره کړ، په خپل قول ودرېدم، تاسو ته مې هيڅ تاوان درونه رساوه، د اوږې ټپ دې هم له خپله لاسه، که تا ټوپک ته لاس نه وای ورغځولی، هغوئ نه ويشتې، ما ورته ويلې وو چې تاته کوم تاوان درونه رسوي.

تېز شمال شو، نجلۍ پورته وکتل، پر سريې چورلکه ولاړه وه، شېبه وروسته د هغې بلې چورلکې تر څنگ کېناسته، څرخونه يې

برېوکی

نصير احمد احمدي

تاو بدل... سپاندې او غرنې بوتې يوي خواته ږنگ پراته ول... له چورلکې څخه څو سرتېر وټوپ کړل، دوي خوشاله ښکارېدل، خبرې يې کولې، خندل يې... مارييا ټولو ته لاس وړ اوږد کړ، يوه له ونې دنگ شين سترگې ځوان د نجلۍ گڼ کوچيانې کميس ته اشاره وکړه، څه يې وويل، ټولو وخنډل.

يوه بل له ځمکې شل ډزې ټوپک ورپورته کړ، د چورلکې خواته گړندۍ روان شو، شېرگل پسې کتل، په سترگو کې يې کرکه پرته وه...

شېبه وروسته نور سرتيري هم پورته وروختل، د يوه په لاس کې توره پلاستيکي کڅوړه وه، ډکه ښکارېدله، دوو نورو سوځيدلې مشينگنې خپلو ملگرو ته ورسېدلې...

يو سرتيري ورودمخه شو، کوچۍ يې د مشينگنې پرميل وواهه، دالوتکې خواته يې اشاره وکړه، مارييا په بېره ورنږدې شوه، سرتيري ته يې څه وويل، هغه يوي خواته غلې ودرېد.

پنځه دقيقې نورې هم تېرې شوې، وروسته ټول د چورلکو خواته روان شول، مارييا او دوه نور سرتيري کوچي ته نږدې ولاړ وو.

ماريا ورو وويل:

پاته شوه د مينې خبره، ته ښه سړۍ يې، خو...

شېرگل لارې توکړې، چيغه يې کړه!

دروغ وو، ټول دروغ وو، ته مې د سپۍ غوندي بده ايسې!

ماريا وخنډل، ورو يې وويل:

هر رنگه چې دې زړه وي، خو ما کوژده کړې، واده ته مې دوي مياشتې پاتې دي.

د شېرگل سترگې له اوښکو ډکې وې...

ماريا يوه سرتيري ته اشاره وکړه، هغه ټيټ شو، د کوچي لاسونه يې خلاص کړل. شېرگل په بېره يوي ډېرې ته لاس وروغځاوه، ولاړ شو، پرله پسې ډزې شوې، د کوچي پښو ته يوه ليکه مړه دوړه پورته شوه، بل سرتيري د کنډاغ وار پرې وکړ، کوچۍ پرکين اړخ پرېوت.

ماريا ورته وکتل، د کوچي خوله وينې وه.

نجلۍ د چورلکو خواته روانه شوه، دوو نورو سرتېرو هم حرکت وکړ، مشينگنې يې د کوچي خواته نيولې وې...

نجلۍ دروازې ته نږدې پر څوکۍ کېناسته، سترگې يې له اوښکو ډکې وې، کوچي ته يې کتل...

چورلکې ټکان وخور، له ځمکې پورته شوه، کوچۍ پر پښو ودرېد، په چورلکې پسې يې منډه کړه، چيغې يې وهلې، تېرې يې ویشتلې، څه يې ويل، خو غږ يې نه اوريدل کيده، سرتېرو خنډل...

چورلکه پورته وخته، ډېره پورته، شېرگل د يوه ټکي غوندي ښکارېده، خو نجلۍ له هغه څخه سترگې نه اړولې، کوچۍ ولاړو، شاوخوا څرې غونډۍ ترې راگرځېدلې وې، له کلا تور لوگي پورته کيدل...

چورلکې څنگ بدل کړ، ليرې يوي بوربوکۍ دورې خوړلې، نېغه د شنو فصلونو خواته ورروانه وه.

پای
۱۳۸۸ لمریز کال ، د سرطان شپږمه

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library